

DE ZWARTE

nr.
131

blad voor een hete zomer ??

7 juli '89

f 2,25

dit nummer o.a.:

- Tesselschade en Cityvorming in A'dam
- de Hafenstrasse bedreigd
- over genentech en anti-patriarchale strijd
- European Festivities in Den Haag

Inhoud

P 2	KOLOFON
3	ERKENNING SEXUEEL GEWELD ALS VLUCHTMOTIEF VOOR VROUWEN
4-7	TEGEN CITYVORMING EN HET VERENIGD EUROPA VAN HET KAPITAAL
8-9	HAFENSTRASSE
10-12	ANIL RAMDAS
13-15	OVER DE OORLOG IN KOERDISTAN EN EUROPA
16-17	EUROPEAN FESTIVITIES
18-21	OVER DE MOBILISATIE VOOR DE SAMENVOEGING VAN REVOLUTIONAIRE GEVANGENEN
22-24	NIX NIEUWS VAN HET PATRIARCHIAAT
25-27	MAARSBERGEN
28	SHELL BOM
29	ANTI-NUCLEAIRE ZOMER IN ITALIE
30	CHRISTOPH VON HOREN en SCHELUW
31	CENSUUR IN INDONESIA en VREDESVOETTOCHTEN
32	AGENDA

ZUSAMMENLEGUNG
IN 1 ODER 2 GROSSE
GRUPPEN - JETZT
HUNGERSTREIK SEIT 12.

GRÜSSEN
DIE
TUNGENEN

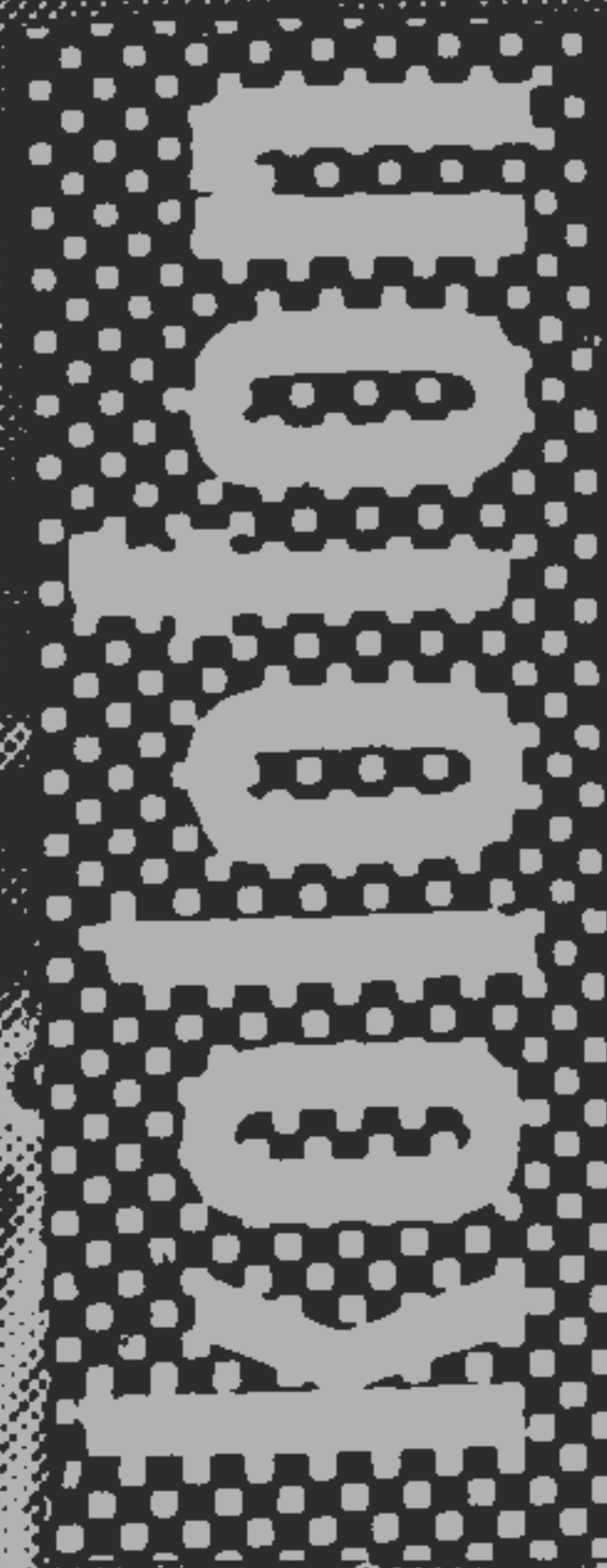

De Zwarte wordt eens in de twee weken gemaakt op dinsdag en woensdag. Kopy kan je sturen naar postbus 10233 in Den Haag. Als je zelf een stuk typt doe dat dan op een kolombreedte van 7,3 cm. Kopy moet uiterlijk binnen zijn op de dinsdagochtend dat de Zwarte gemaakt wordt. De mensen die De Zwarte samenstellen zijn op betreffende dinsdag en woensdag te bereiken via telefoonnummer 070-892098.

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER* S WORDEN GEROYEERD.

ES GIBT EINE S

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten: Delft: wereldwinkel/kraakkroeg, R'dam: van gonnop/krities boekwerk/kraakkroeg, Dordrecht: botte bijl, Nijmegen: de klinker/de oude mol, Den Haag: de rode hond/ruward/brullend breekijzer/koffiehuis blau, Weert: kollektieve boekhandel, Arnhem: infokafee, Eindhoven: vredeswinkel, Venlo: infocentrum/ea. Den Bosch: den duvel/ea. Maastricht: de tribune/ea. Utrecht: de rooie rat/aku/daar/ea. Wageningen: de uitbuyt/ea. Groningen: 689/vredeswinkel/ea. A'dam: fort van sjakoo/slagerzicht/athenaeum/kraakkroegen, Leiden: manifest/wereldwinkel, Alkmaar: portaal, Haarlem: agora/athenaeum/ea. verder nog op een aantal punten in Duitsland, België en Frankrijk.

ENTSTIEH
ifaschist
chutzw
tane fre

VOOR ERKENNING VAN SEXUEEL GEWELD ALS VLUCHTMOTIEF VOOR VROUWEN

"Het leek of de marteling slechts op ons lichaam gericht was. Ze probeerden ons als vrouw te vernederen door ons lichaam te raken. Hieruit blijkt de dubbele aanval. Het gaat niet alleen om het feit dat ze je lastig vallen met een brandende sigaret, maar het is de manier waarop ze het doen, de manier waarop ze lachen, enz. Als ze je verkrachten zien ze je in de eerste plaats als vrouw en niet als verzetsstrijdster."

Carmen Castillo (Chili)

In Nederland verblijven op dit moment vier Chileense vrouwen die, nadat ze verkracht en vernederd zijn door militairen van de Chileense junta, naar Nederland zijn gevlucht. Tegen deze vrouwen is sexueel geweld gebruikt als wraakactie en middel om hen te intimideren omdat zij zich verzetten tegen het regime van Pinochet. Zij liepen mee in protestdemonstraties tegen de junta, werkten mee aan het opzetten van gaarkeukens voor kinderen van politieke gevangenen en één vrouw weigerde de verblijfplaats van haar schoonzoon te verraden. Verkrachting is een foltermethode die tegen vrouwen wordt ingezet om hen geestelijk en lichamelijk te vernederen, haar verzet te breken en vrouwen het gevoel te geven dat ze niets zijn en dat mannen altijd over vrouwen kunnen beschikken. De Nederlandse staat heeft het verzoek om politiek asiel van twee van de vrouwen inmiddels afgewezen. Uiteraard zijn zij hiertegen in beroep gegaan. Een veel gebruikt argument tegen vrouwen die verkracht en sexueel vernederd zijn is, dat dat je overal ter wereld kan gebeuren. Het is dan ook geen grond waarop politiek asiel verleend wordt, hooguit krijgen vrouwen toestemming om te blijven op humanitaire gronden.

De Nederlandse staat tolereert sexueel geweld. In een vergelijkbare "zaak" van een Turkse vrouw die asiel aanvraag sprak de Nederlandse landsadvokaat zich als volgt uit: "Als het al waar is wat mevrouw vertelt zie ik niet in wat dat met de politieke situatie in Turkije te maken heeft."

De kontaktambtenaar van het ministerie van justitie die een doorslaggevend interview houdt met de vluchteling is meestal een man. In theorie is het wel mogelijk om het gesprek met een vrouwelijke kontaktambtenaar te voeren, maar in de praktijk blijkt daar weinig ruimte voor te zijn. Van een gevluchte vrouw kan niet worden verwacht dat zij zichzelf even binnenste buiten keert: sexueel geweld is zowiezo moeilijk bespreekbaar, er wordt gesuggereerd dat je je verhaal verzonnen hebt en je wordt behandeld als een kriminele. De vragen van kontaktambtenaar zijn afgesteld op de belangen van de staat ipv. op de be-

langen van de vluchteling. Als je niet meteen op het vliegtuig terug gezet wordt (eigendom KLM, gebouwd door Fokker, vliegend op Shell brandstof en gestuurd door Philips-elektronika... over belangen gesproken) kom je tijdens de procedure in "opvang" terecht, waar veel mensen in een wanhopige toestand verblijven: je papieren worden afgenomen zodat je niet we kunt, je staat onder voortdurende observatie, je wordt veelvuldig ondervraagd door verschillende personen, die willen controleren of je verhaal wel klopt, je wordt niet ingelicht over je weinige rechten en er zijn vaak geen tolken. De meeste mensen zijn dan ook onderhevig aan martelende onzekerheid en de angst om teruggestuurd te worden.

In 1985 ondertekende Nederland mede het akkoord van Schengen. Dit akkoord is gericht op het besluit van de Europese Gemeenschap om in 1992 te komen tot open binnengrenzen, en een algehele versterking van de concurrentiepositie: de Verenigde Staten van Europa als een grootmacht van multinationals en de heersende witte klasse. Mensen worden steeds meer bekeken als economische variabelen: oprotpremies voor migranten die hier het vuile werk konden opknappen, vluchtelingen als wegwerpartikel en het weigeren van een zelfstandige verblijfsvergunning aan migrantenvrouwen. Konkreet leidt Schengen tot interne informatieuitwisseling betreffende "vreemdelingen, vluchtelingen, terroristen en drugsdealers", verscherpte controlebevoegdheden aan de Europese buitengrenzen en verscherpte controle in het binnenland, (bv. door de legitimatieplicht). Er worden interne vijandsbeelden gecreëerd die repressiematregelen moeten legitimeren.

Het Nederlandse vluchtelingenbeleid is al het meest restriktieve van Europa; in het kader van de Europese Eenwording zal het zo mogelijk nog restriktiever worden. De uitzettingsprocedures versnellen en beroep hiertegen wordt nog meer dan vroeger afgewezen. Justitie heeft de asielaanvraag van de twee vrouwen binnen korte tijd negatief beantwoord. De verwachting is dat dit voor andere vrouwen ook zo gaat lopen. Dat moet niet gebeuren!

Wij voelen ons verbonden vanuit het besef dat vrouwenonderdrukking overal ter wereld plaats vindt en dat ook de onderdrukking en uitbuiting in de z.g. derde wereld grotendeels vanuit het westen georganiseerd wordt. Wij verzetten ons hiertegen met al onze vrouwenkracht. Wij bepalen zelf hoe en waar we willen wonen en werken. Wij vechten voor zelfbeschikking over ons eigen lichaam en leven!

DE ZWARTE 3

GEEN UITWIJZING VAN DE CHILEENSE VROUWEN!

ERKENNING VAN SEXUEEL GEWELD ALS VLUCHTMOTIEF!

VOOR EEN ONBEHEERSBAAR KLEURRIJK VROUWENVERZET!

VOOR EEN GRENZELOZE VROUWENSTRIJD!

tegen cityvorming en het

Als het aan de gemeente ligt, zijn wij na de Conradstraat het tweede pand in Amsterdam dat zij door anonieme dagvaarding ontruimd. Een vooruitzicht dat ook de andere 74 gekraakte gemeentepanden boven het hoofd hangt. Als het aan de gemeente ligt zullen we moeten wijken voor kapitaalkrachtige projektontwikkelaars, voor meer yuppies in de stad, voor verdergaande cityvorming. Amsterdam maakt zich op deze manier op voor de concurrentiestrijd met andere grote Europese steden om te worden tot een financieel centrum van het verenigd Europa na 1992. De gemeente dacht ons verzet af te kunnen kopen door een aanbod van vervangende woonruimte in de vorm van tijdelijke verhuur-etages. Na intensieve onderlinge discussies hebben we besloten hier niet op in te gaan. In dit stuk willen we uitleggen hoe we tot dat standpunt gekomen zijn, waarom we het net nu belangrijk vinden om gezamenlijk een vuist te maken tegen de ontwikkelingen die op ons afkomen en vanuit welk perspectief we willen vechten voor het behoud van onze panden.

DE KRAAK

Op 30 november 1985 kraakten wij Tesselschadestraat 7 en 9, samen met zo'n 200 andere mensen, bedspiralen (+80), tassen gereedschap en een hoop enthousiasme. Wij, de toekomstige bewoonsters en bewoners, hadden stuk voor stuk een lange geschiedenis van kraken achter de rug. Dat maakte dat we in staat waren om in zeer korte tijd een grote kraak met succes te organiseren. Daarbij was er een sterk gevoel van gemeenschappelijkheid en onderlinge solidariteit in die begintijd. De eerste weken, maanden stond voor iedereen de strijd om de huizen centraal, maar ook het beter leren kennen van elkaar. In gesprekken, vaak

tot diep in de nacht, wisselden we ervaringen en ideeën uit over wonen, over onze voorstelling van een andere manier van leven en de vele vormen van strijd die daarvoor noodzakelijk zijn. Deze gesprekken, het samen koken, eten, voor elkaar zorgen, het samen ondernemen van acties en activiteiten om de panden te behouden, maakte dat de gemeenschappelijkheid in de doelen van de kraak door iedereen ook ervaren kon worden op andere persoonlijk politieke terreinen. De verbondenheid in de groep was een kracht, die uiteindelijk na een maand geknok tot resultaat had dat de aangifte van lokaalvredebreuk verworpen werd. Hoe ver we naderhand ook weer uit elkaar gegaan zijn, de ervaring van die begintijd is een ervaring die de bewonersters 'van het eerste uur' als een heel waardevolle in de herinnering meedragen. Ze heeft zeker bijgedragen aan het feit dat er nog altijd, na 3½ jaar, een voldoende mate aan samenhang bestaat tussen de panden en de bewonersters onderling. Hoewel onze achtergrond in de kraakbeweging lag, was kraken voor geen van ons meer de eerste prioriteit. Toch hebben we allemaal heel bewust voor deze kraak gekozen. Sommigen hadden geen vaste woonruimte meer, anderen wilden alleen wonen, maar toch met meer (aktieve) mensen om zich heen, weer anderen in woongroepen. Daarom een groot pand, om dit alles mogelijk te maken. De Tesselschadestraat, om ons op de meest direkte manier te verzetten tegen de oprukkende cityvorming in dit stukje Amsterdam. Steeds meer hotels, kantoren, banken, toeristen en plannen voor het Byzantium ('de nieuwe woon- en zakenwereld') met zijn luxe appartementen, winkels en parkeergarage maken dat er in de Leidsepleinbuurt nauwelijks meer woonruimte is voor mensen die niet zo dik in de centen zitten. Onze kraak

zou een 'smet' op deze 'mooie' buurt moeten zijn, een sabotage van de toekomstplannen van de gemeente.

LEVEN EN STRIJD OP DE TESSELSCHADESTRAAT

Na de eerste periode knokken voor het behoud van de panden, was de tijd aangebroken om ze leefbaar te maken. Kantoorruimtes veranderen in woonruimtes, keukens bouwen, muurtjes slopen en andere opbouwen, gas en elektra aanleggen, enzovoorts. Daarna viel langzamerhand hetgeen we gezamenlijk hadden ten dele weg. Iedereen pakte haar of zijn eigen bezigheden en politieke prioriteiten weer op: het zoeken naar en creëren van nieuwe perspectieven van vrouwenstrijd, internationale solidariteit, homostrijd, alternatieve video- en filmproductie, studeren, milieu-strijd, alternatieve voedselvoorziening enzovoorts. De gezamenlijkheid met betrekking tot het huis uitte zich in regelmatige huisvergaderingen en het invoeren van een vorm van inkomensdeling. Iedereen zou na aftrek van de gezamenlijke huis-kosten eenzelfde bedrag per maand overhouden. Dit om het wonen voor mensen met geen/weinig geld mogelijk te maken en sowieso omdat het uitkeringsstelsel belachelijk in elkaar zit. In die tijd hebben we tamelijk pragmatisch gepraat over hoe het verder moet met de huizen, gevolg van het feit dat de huizen/kraken voor niemand centraal stond. Tegen legalisatie was eigenlijk niemand, maar we hadden gelijktijdig weinig behoefte om daar hard aan te gaan trekken. Geen betere status dan de kraakstatus nietwaar. Toen duidelijk werd dat de gemeente met een projektontwikkelaar aan het praten was, begonnen we te werken aan een eigen plan voor legalisatie. Een erfpachtconstructie waarbij eigen beheer en lage woonkosten voorop stonden. Terwijl we hiermee bezig waren, kwam de gemeente plotsklaps met een voorstel: erfpacht volgens commerciële prijzen, of anders eruit. Natuurlijk waren beide alternatieven voor ons acceptabel. Nadat de aspirant-koper de gemeente een poot uit wilde draaien door op de prijs af te dingen ('t pand is gekraakt) brak de gemeente de onderhandelingen met hem af. De mogelijkheid om ons te ontruimen (via de huidenstraatruuk) viel daarmee ook weg en de gemeente ging op zoek naar een andere koper. Wij gingen vervolgens weer door met onze eigen activiteiten en kwamen (met betrekking tot het huis) pas weer in actie eind 1988. Bij toeval kwamen we er toen achter dat er een nieuwe koper op de kust lag. Onze reactie daarop was in eerste instantie hetzelfde als bij de vorige projektontwikke-

verenigd europa van het kapitaal

laar: Enerzijds lieten we deze weten dat we hem als medeverantwoordelijk zagen voor onze ontruiming als hij zijn koopplannen zou doorzetten. Anderzijds stelden we een nieuw plan op dat vergaand tegemoet kwam aan de eisen van de gemeente en wat voor ons nog nèt op het randje betaalbaar zou zijn. We zijn dat gaandeweg 'het tweesporenbeleid' gaan noemen. Dat tweesporenbeleid naar buiten toe weerspiegelde in feite de twee sporen in ons eigen hoofd: We wilden niet wijken voor projectontwikkelaars en een gemeentebeleid gericht op cityvorming en yuppieficatie. We wilden vechten voor het behoud van grote panden, zoals de onze, waarin het mogelijk is te wonen op manieren zoals dat elders nauwelijks te realiseren valt, met daarnaast werkruimtes en dat alles betaalbaar. Anderzijds waren onze prioriteiten zoals gezegd verschoven. We wilden niet meer alle tijd in kraakstrijd steken en voelden daarvoor ook niet (meer) de ondersteuning vanuit een sterke kraakbeweging. We wilden -gewoon- wonen en onze energie steken in de dingen waarin we wel perspectief zagen. Kraakstrijd kwam met andere woorden tegenover andere vormen van strijd te staan, het verlangen om te wonen tegenover het verlangen om gotverdomme een tegenwicht te bieden tegen de ontwikkelingen in onze stad. We kwamen daar persoonlijk en onderling niet uit en het tweesporenbeleid verwerd tenslotte tot een slopende, energierovende gerichtheid op legalisatie. Hoewel we geen keuze hadden willen maken, maakten we die in praktijk wel. Onze strijd bestond uiteindelijk alleen nog maar uit het leuren met ons plan, het lobbyen bij politieke partijen en het zoeken naar juridische wegen om een ontruiming tegen te houden. Die strijd hebben we verloren. Niet alleen omdat de gemeente voet bij stuk hield, ons plan niet eens wenste te bespreken en ons uiteindelijk anoniem dagvaardde, maar vooral omdat al die inspanningen ons geen greintje eigen kracht of inspiratie opgeleverd hebben. Integendeel.

DE OMSLAG

De gemeenteraad had al in 1986 het standpunt ingenomen dat wij 'sociaal-juridies aanvaard' ontruimd dienden te worden. Sociaal, dat hield in vervangende woonruimte. Toen het ons een paar maanden geleden duidelijk werd dat we een ontruiming niet tegen zouden kunnen houden en legalisatie meer en meer een illusie leek, hebben we onderling discussies gevoerd over vervangende woonruimte. We besloten daarover pas te willen praten met de gemeente wanneer echt alles verloren was. Bovendien

zouden we ons sterk maken voor een vergelijkbaar groot pand, betaalbaar en met een permanent kontrakt. In tegenstelling tot dat besluit (en kenmerkend voor de algehele malaise) hebben we al vóór de uitslag van ons kort geding twee oriënterende gesprekken gevoerd met het grondbedrijf. Het grondbedrijf bleek niet verder te willen gaan dan tijdelijke verhuuretages, c.q. sloopwoningen. En toen gingen er toch eindelijk een aantal lampjes bij ons branden. Met de rug tegen de muur, grote ontevredenheid over de gezamenlijk gevolgde defensieve strategie en met een ontruiming en tijdelijke verhuuretages in het vooruitzicht, begon er bij de meesten van ons het inzicht te groeien dat dit zo niet kon, dat het roer radikaal om moest en dat we het initiatief in onze eigen handen terug zouden moeten nemen.

We hebben daarom het besluit genomen om de onderhandelingen met de gemeente over vervangende woonruimte af te kappen. We zien af van elke vorm van omkoperij, al bieden ze ons het paleis op de Dam. Voor ons bestaat er maar één acceptabele oplossing, namelijk het behoud van Tesselschadestraat 7 en 9 voor de huidige bewoonsters en bewoners.

De beweegredenen tot dit standpunt lopen bij ons onderling uiteen. Toch zijn we zover dat we in elk geval dit besluit als pand gezamenlijk genomen hebben. Ook in de toekomst, bij het uitstippelen van onze strategieën, willen we ons niet tegen elkaar laten uitspelen. Wat betreft die verschillende beweegredenen:

Voor iedereen geldt wel dat het beeld van die etages, meer nog dan het beeld van de ontruiming, ons duidelijk maakt wat we eigenlijk aan het verliezen zijn, hoe belangrijk onze huizen voor ons leven, voor onze strijd zijn. Als dak boven ons hoofd ja, maar tegelijkertijd als de ruimte om onze ideeën over een ander leven te verwezenlijken en als plekken waarvanuit we ons verzet grotendeels organiseren. Kraakpanden zijn de vrijplaatsen die we invullen naar onze inzichten, naar onze behoeftes. Ze zijn een belangrijk stuk materiele basis onder alles wat we doen. Een materiele basis die we bevochten hebben, altijd weer zullen moeten bevochten. Dat waren we effe vergeten. Het leven, de manieren van leven in kraakpanden, is voor ons in de loop van de tijd een vanzelfsprekendheid geworden, iets wat we dachten niet meer te kunnen verliezen, een soort konstante faktor waarvanuit we nieuwe activiteiten en strijdpunten aan konden pakken. Door ons het leven te verbeelden op die etages, realiseerden we ons dat dat een luxestandpunt is. De beperk-

te ruimte die de gemeente ons kado doet, kan nooit de plaats innemen van iets wat we zelf bevochten. Iets nieuws kraken zal echter niet gemakkelijk zijn, voor ons niet en voor al die andere mensen uit te ontruimen kraakpanden niet. De conclusie hieruit kan alleen maar zijn: terugvechten en liefst met ons allen.

Voor een aantal anderen van ons was tevens de conclusie dat we de scheidingen in ons hoofd moeten doorbreken. We zien het bezig zijn met het huis niet meer, zoals vantevoren, als balast, als iets wat ons afhoudt van de activiteiten waar we werkelijk voor kiezen. Kraakstrijd staat niet los van andere vormen van strijd. We hebben onze ruimtes nodig om die strijden te kunnen voeren. Wonen op de manier zoals wij dat willen, kan niet losstaan van de strijd tegen cityvorming en de gedaanteverwisseling die onze steden ondergaan op weg naar een verenigd europa van het kapitaal. Het luxestandpunt, de scheidingen in het hoofd, hebben te maken met het repressief tolerantie politieke klimaat ten aanzien van kraken, zoals we dat met name in Amsterdam lang gewend zijn geweest. Het dringt pas langzaam tot ons door wat daarin aan het veranderen is.

Voor sommigen van ons is tenslotte ook het uitwisselen van ervaringen met kameradinnen en kameraden uit andere grote steden in Nederland, maar ook uit het buitenland, een belangrijke stimulans. Er bestaan duidelijke overeenkomsten in de problemen waarmee zij geconfronteerd worden, als ook in strijdperspektieven. Zo is in Den Haag al jaren een groep bezig tegen cityvorming (stadhuisplannen). In de anti-citykrant, die zij sinds kort uitgeven en breed verspreiden, leggen ze ook de koppeling cityvorming-europese eenwording. Begin september vindt er in Den Haag een groot europees promotiefestival plaats, de 'european festivities'. Wij willen samen met hen en vele anderen dat feest saboteren en onze eigen perspectieven daar tegenover stellen. In de Hafenstrasse in Hamburg strijden mensen al heel lang voor het behoud van hun panden en ze brengen die strijd consequent in verbinding met de strijd voor samenvoeging van strijdende gevangenen in de BRD. Nadat in Zwitserland het kraken met harde hand de kop is ingedrukt een aantal jaren geleden, vechten mensen nu opnieuw voor eigen ruimtes. Niet alleen voor zichzelf, maar ook voor vluchtelingen. Net als overal in west-europa, wordt het vluchtelingen in Zwitserland steeds meer onmogelijk gemaakt het land binnen te komen, laat staan er een leven op te bouwen. In Denemarken betekenen de gekraakte huizen voor mensen de ruimte

om hun voorstelling van een bevrijd leven vorm te geven en het verzet te organiseren tegen structuren in de maatschappij die een dergelijk leven onmogelijk maken. Dit zijn vormen van verzet die ons kracht geven en zin om zelf aan de slag te gaan, inplaats van onze ogen te richten op de kruimels die de gemeente ons voorhoudt. Zoals gezegd spelen bovengenoemde beweegredenen om te vechten voor Tesselschadestraat 7 en 9 niet voor iedereen even hard een rol. Dat werkt ook door in de discussies over strategieën. We zullen er dus steeds voor moeten waken om de verschillen niet tegenover elkaar te plaatsen, geen hiërarchie aan te brengen in wat het belangrijkste is, het behoud van de panden, de strijd tegen cityvorming of tegen hun europa. Daar willen we samen aan gaan staan.

DOORBREEK HET ANTI-KRAAKBELEID

Al sinds er gekraakt wordt, probeert de staat maatregelen te nemen tegen deze vorm van verzet en illegale bewoning. Door de brede maatschappelijke verontwaardiging over woningnood en de druk die de kraakbeweging jarenlang uitoefende, was het niet mogelijk definitief af te rekenen met kraken. Er moest een juridisch middel gevonden worden dat door velen zou worden gepikt. Dat middel hebben ze uiteindelijk gevonden in de leegstandswet. Door te schermen met mooie beloftes over een leegstandsregister, het terugdringen van grote aantallen langdurig leegstaande woonruimtes, is het hun gelukt om de anonieme dagvaarding tot wet te verklaren. Van mooie beloftes hebben we sindsdien niks meer gehoord. Nog steeds is het aantal woningzoekenden even groot als in de topjaren, zelfs hoger.

Ook het gemeentebestuur van Amsterdam (onder aanvoering van de PvdA) dat zich aanvankelijk opstelde tegen anoniem dagvaarden van haar eigen panden, laat nu haar masker zakken. Wanneer op 28 juni 89 de motie Koopman/Molleman (die nog enigzins paal en perk stelde aan het gebruik van anoniem dagvaarden door de gemeente) nog verder wordt uitgehold, betekent dat het groene licht voor een gemeentelijk anti-kraakoffensief. De gemeente heeft al lang geleden aangekondigd dat ze panden die wij van haar onteigend hebben, af wil stoten. Dat wil zeggen verkopen aan kapitaalkrachtige projektontwikkelaars en spekulanten. Een zogenaamd gat in de begroting van het grondbedrijf moet opgevuld worden door de verkoop van 'onrendabel' gemeentebesit. En belangrijker nog: het imago van Amsterdam moet verbeterd worden om een goed investeringsklimaat te scheppen. Een streven dat niet losstaat van de 'europa 92 koorts' die ook amsterdamse beleidsmakers naar het hoofd stijgt. Met haar 'kraakprobleem' wil de gemeente al voor

die tijd, namelijk voor de volledige invoering van de deelraden in 1990, definitief afrekenen. De 74 gekraakte panden die de gemeente in haar bezit heeft, worden dan ook op korte termijn met ontruiming bedreigd. Een aantal van onze panden zijn nu al anoniem gedagvaard: Tesselschadestraat 7 en 9, Hemonylaan 24 en de Lodewijk Tripstraat. 14 Panden heeft de gemeente het mes op de keel gezet in zogenaamde onderhandelingen. Binnen een half jaar moeten daarin concrete vorderingen gemaakt worden richting legalisatie, of anders dreigt ook hen ontruiming.

Wij, de bewoonsters en bewoners van gekraakte gemeentepanden, hebben vele vergelijkbare ervaringen in onze contacten naar de gemeente toe. Over legalisering valt nauwelijks of niet te praten. Veelvuldig worden onderhandelingen door de gemeente afgekapt. In het gunstigste geval worden saaie, uniforme HAT-eenheidjes met te hoge huren uit de grond gestampt, waarbij geen plaats is voor werkruimtes, ateliers en andere mogelijkheden zoals wij die wél in onze kraakpanden hebben. Veel vaker wordt geprobeerd om onbetaalbare erfpachtkonstrukties op te dringen. Wanneer wij dat als bewoonsters niet pikken, dan wordt het pand aan de hoogst biedende verkocht. En dan kan er natuurlijk altijd nog gewoon ontruimd worden, op grond van zogenaamde lokaalvredebreuk en, helemaal gemakkelijk, door anoniem te dagvaarden. Slechts zeer zelden wordt er een betaalbaar huurkontraat aangeboden in ruil voor wat noodzakelijke bouwkundige verbeteringen. Bij dit alles hanteert de gemeente de aloude verdeel-en-heers-taktiek. Bewoners worden tegen elkaar uitgespeeld, kunstenaars tegen bewoners en een proefgroepje van veertien panden wordt afgescheiden. Een beleid wordt niet openlijk geformuleerd, ieder wordt in onzekerheid gelaten, er wordt met allerlei regelingen geschermd. Een rookgordijn wordt opgetrokken waarbij elk pand afzonderlijk benaderd wordt.

Behalve deze shitervaringen met de gemeente hebben we als bewoonsters en bewoners van de 74 panden gemeen dat we ons niet meer tegen elkaar willen laten uitspelen. Het moet afgelopen zijn met de dreiging van ontruiming en het versjacheren van onze panden ten gunste van cityvorming en yuppieficatie. Daar zullen we ons gezamenlijk hard voor maken!

DE STAD, DAT ZIJN WIJ MET ONS ALLEN

Gaten in de begroting, gelul. De gemeente maakt een duidelijke keuze voor dure prestigeobjecten zoals de Stopera en Y-boulevard en het lokken van financiers voor weer andere prestigeobjecten. Te denken valt aan het Byzantium, op de plaats van het voormalige GEB-gebouw. Daar moeten luxe appar-

tementen (zo'n miljoentje per stuk), winkels en een parkeergarage komen (terwijl het terugdringen van het autogebruik alleen al belangrijk is omdat het milieu steeds verder wordt aangetast). Te denken valt ook aan het casino bij het leidseplein of aan een 50 meter hoog hotel en kantoren van Wagons-Lits aan de westkant van het centraal station. De gemeente maakt tevens de keuze voor meer yups en andere kapitaalkrachten in de binnenstad. De woningbeurs zoals die onlangs gehouden werd in de zuiderkerk was op dat publiek gericht. Typies dat de gemeente zich wel zorgen maakt over de woningnood van de kapitaalkrachten, terwijl huursubsidies ten gunste van mensen met lage inkomens langzamerhand afgeschaft worden en de bevochten woonruimte in kraakpanden afgestoten wordt.

Ontwikkelingen zoals die in Amsterdam gaande zijn, vinden op identieke wijze plaats in steden als Rotterdam, Den Haag, Utrecht en grote steden in het buitenland. Deze steden moeten klaargestoomd worden voor een concurrentiepositie in het verenigd europa van het kapitaal na 1992. In 1992 moeten de binnengrenzen van west-europa open. De gevolgen die dat zal hebben op alle maatschappelijke terreinen zijn dezastreus. De crisis van het kapitaal eind jaren 70, begin 80 wordt bestreden met nieuwe schaalvergroting en machtsconcentratie. De west-europese staten knijpen hun knuistjes samen om op te kunnen boksen tegen de economische machtsposities van de VS en Japan, maar vooral om samen met die concurrenten nog meer winsten te halen uit de drie continenten, als ook uit delen van de eigen bevolking. De maatregelen die ontworpen worden, luiden een nieuwe fase in van de bestaande imperialistische, sexistiese, racistiese machtstegenstellingen en milieuvernietiging:

Binnengrenzen gaan open voor het kapitaal, terwijl vluchtelingen uit de drie continenten definitief buitengesloten worden buiten de muren van het 'fort europa'. De bevolking binnen west-europese landen zal gekonfronteerd worden met verscherpte controle en beheersing. Zo wordt repressieve wetgeving van de verschillende landen op elkaar afgestemd om verzet beter te kunnen bestrijden. Zo wordt vrouwen doormiddel van een geboortebevorderend beleid, vooral gericht op witte, niet-gehandicapte, hetero, middenklassevrouwen, nog meer het hetero-gezinsmodel opgedrongen. De nieuwe technologieën (genen-, bio-, nieuwe voortplantings- en informatietechnologie) spelen in dat proces van vergaande beheersing over ons aller leven een belangrijke rol. Tenslotte kan de enorme schaalvergroting die de europese eenwording met zich meebrengt alleen maar een verdere verpesting van het milieu betekenen. Alle mooie sprookjes over samenwer-

king op het gebied van milieubeleid ten spijt.

Belangrijk in het verband van dit verhaal zijn vooral de consequenties van de Europese eenwording voor de grote steden, voor ons leven in die steden. Hoe de grote steden in Nederland de toekomst voor zich zien wordt duidelijk aan de hand van de positieve reacties van gemeentebesturen op het onlangs gepubliceerde rapport van de commissie Montijn. Dit is een adviescommissie ingesteld door het ministerie van binnenlandse zaken. Zij heeft ideeën uitgewerkt over hoe de vier grote steden kunnen worden klaargestoomd voor hun Europa 92. Hun eigenlijke naam is 'externe commissie grote steden beleid'. De commissie wordt bemensd met zwaargewichten, voornamelijk uit het bedrijfsleven. Bijvoorbeeld Montijn zelf; ex Shelltopman, nu topman bij Internatio-Müller N.V. Verder de president directeur van Schiphol, J.W. Wegstapel, enzovoorts.

De inzet van het advies is het ontstaan van 4 supersteden in de Randstad, die omliggende gemeentes opslokken. Dit om een sterke concurrentiepositie op te bouwen ten aanzien van andere grote Europese steden. Commissie Montijn:

"Nu internationaal de kaarten opnieuw worden geschud, zal Nederland één hand met vier troeven moeten tonen; met Amsterdam als financieel, cultureel, toeristisch en luchthavencentrum, Rotterdam als internationaal handelscentrum en zeehaven, Den Haag als regeringscentrum waarbij aansluitend (internationale) zakelijke dienstverlening, Utrecht als centrum voor (nationale en internationale) dienstverlening, jaarbeurs- en congresstad."

Konkreet zijn een aantal adviezen voor Amsterdam:

Het scheppen van nieuwe vestigingsmogelijkheden voor kapitaalkrachtige bedrijven. De plekken in de stad die daarvoor (verder) geschikt gemaakt moeten worden zijn het westelijk havengebied en Amsterdam-Zuid. Wat betreft de binnenstad wordt gedacht aan toplocaties aan 'de IJ-as' (van Sloterdijk tot Nieuw-oost) en 'de Zuid-as' (van Zuid-oost via RAI/World Trade Centre naar Schiphol). Amsterdam zou bovendien moeten deelnemen aan de zogenaamde Schiphol Area Development Company. Daarnaast moet de kwaliteit van de bestaande vestigingsmogelijkheden verbeterd worden, de investeringen in de weg- en railinfrastructuur opgevoerd worden en de stad aantrekkelijker gemaakt worden door investeringsprikkels en gronduitgifte op gunstige voorwaarden (afkoop-erfpacht).

Dat zijn de ontwikkelingen waar wij voor moeten wijken. Onze panden maken de stad niet aantrekkelijk voor het kapitaal. Het anti-kraakbeleid van de gemeente is dan ook in dubbele zin te zien als een zuiveringscampagne. Ze hebben

onze panden nodig om hun city-vormingsplannen door te zetten. Ze hebben de ontruiming nodig om investeerders een mooi, rustig plaatje voor te schilderen van Amsterdam als een stad waar het goed vertoeven en winstmaken is, zonder al teveel risico van verzet. Behalve door het zich ontdoen van verzetshaarden heeft de repressie 'onder Nederlandse verhoudingen' ook nog andere gezichten. Bang zijn ze vooral voor de sociale onrust die kan ontstaan als gevolg van bijvoorbeeld werkloosheid, verpaupering en woningnood. Daar iets tegen ondernemen dient, zoals blijkt uit het volgende citaat, alleen het doel dat de bevolking zich niet gaat keren tegen hun kapitalistische herstruktureringplannen. Commissie Montijn:

"De bevordering van potenties in een internationale context moet (blijven) samengaan met een energieke bestrijding van sociale misstanden. Dit verband is niet onlosmakelijk - er bestaan grote steden met een aanzienlijke uitstraling waar tevens massale verpaupering voorkomt - maar in Nederlandse verhoudingen zal eenzijdige benadrukking van alleen de positieve mogelijkheden niet worden aanvaard en op langere duur kontraproduktief werken."

De Nederlandse verzorgingsstaat moet met andere woorden niet helemaal wegbezuinigd worden, maar haar rookgordijnfunctie blijven behouden. Hoe ze dat voor zich zien blijkt uit de manier waarop over langdurig werklozen gepraat wordt en wat daarmee te doen. In het rapport wordt vooral gewezen op de langdurige werkloosheid als gevolg van de afbraak van traditionele industrietakken en de bouw in de jaren 70 en de werkloosheid onder jongeren uit etnische minderheden. Deze laatste zouden "door taal- en culturele problemen op achterstand staan en mede door huiselijke spanningen en/of persoonlijke moeilijkheden dreigen te worden gemarginaliseerd".

Het bekende 'blaming the victim' dus om hun racisties en economies uitbuitingsbeleid te versluieren.

Aanbeveling die de commissie aan draagt ter bestrijding van langdurige werkloosheid is het scheppen van:

"langlopende tijdelijke arbeidsplaatsen op terreinen (...) waar dringende maatschappelijke behoeftes bestaan: gezondheidszorg, milieu, stadsreiniging, onderhoud en beheer van openbare ruimten, bewakingsdiensten, enzovoorts."

Kortom de werkloosheid oplossen door werkverschaffing (met behoud van een uitkering aangevuld tot minimumloon) voor de opbouw van hun City, hun Europese droom. Weigering om hieraan mee te doen wordt bestraft met een korting op je uitkering. Het voorstel van de commissie wemelt nog van andere grotere en kleinere aanbevelingen; verdergaande privatisering, verplichte scholing, meer opleidingen gericht op de vraag van de arbeidsmarkt en het terugdringen van 'de verloederende' van de fysieke omgeving' zijn daar enkele van.

Globaal gezien komt het erop neer, de druk op te voeren ons een leven op te dringen binnen de door hun aangegeven kaders. Eén ding hebben ze in hun plan onderschat. Namelijk, dat wij, mensen die de steden bevolken en hun plannen niet zien zitten, ons niet zo gemakkelijk een rad voor ogen laten draaien en laten inkaderen. Voor ons is de consequentie van hun plannen, dat we ons nog beter willen gaan organiseren. Om nog vastbeslotener en konstruktiever te gaan werken aan het ontwikkelen van eigen voorstellingen van leven en strijd, de verschillen die er tussen ons zijn productief makend, als basis voor een levendig en inspirerend verzet. Daarvoor hebben we onze panden nodig. We zullen ons verzetten tegen hun droomparadijs, hun paleizen bestormen. En dat samen met iedereen die dat wil, die dat ook met ons wil. Samen zullen we hun plannen saboteren. En reken maar dat we daar zin in hebben!

SABOTEER HUN PLANNEN!
VERDEDIG DE PANDEN!
TESSELSCHADESTRAAT 7 EN 9 BLIJFT!

tegen cityvorming en het verenigd europa van het kapitaal

DE INITIATIEFGROEP TOT BEHOUD VAN DE HAFENSTRASSE INFORMEERT

Op vrijdag 26 mei liet de Hamburger senaat een Politiearmada uit 4 deelstaten (totaal 3000 smerissen), waterkanonnen, pantservoertuigen en bulldozers opmarcheren en schiep in de Hafenstrasse 10 uur lang een op een burgeroorlog lijkende belegering: Het stadsdeel St. Pauli-Süd rondom de huizen werd afgesloten. De mensen, die zich binnen dit gebied ophiel- den, werden grof ontruimd. Ogenschijnlijke aanleiding: De naast de huizen staande bouw- wagens moesten verwijderd worden.

WAAROM GAAT HET WERKELIJK?

Het ging om meer als om de bouwagens. Dit werd uiteinde- lijk duidelijk toen aan de huiszoekingsbevelen van twee huizen, een nieuwe beschikking tegen de andere tussen de hui- zen staande bouwagens en het overschilderen van de leuzen tot samenvoeging van de poli- tieke gevangenen toegevoegd werden.

De totale inzet, zijn omvang en lange tijdsduur, het steeds weer toevoegen van gronden, was bedoeld, om reacties uit de huizen op te roepen, die een ontruiming en arrestatie van de bewonersters in het kader van een "strafvervolgning" en het "herstellen van open- bare orde en veiligheid" (naar de openbare orde en veiligheids- wetgeving SOG) beoogden. Zo'n situatie had Innensenator Hackman een dag voor de inzet in zijn interview met het "Hamburg-Journaal" "voorspeld": "Ik kan niet uitsluiten, dat de politie gedwongen zal zijn, dan ook de huizen binnen te dringen, om strafbare feiten

te vervolgen."

Hoe het dan verder zou moeten gaan, had twee weken daarvoor Dieter Schöneck (voorzitter van de politievakbond) in het avondblad duidelijk gemaakt: "De woningen moeten dan gelijk onbewoonbaar gemaakt worden". Deze variant is niet aan bod gekomen. Als konsekwentie van onze inschatting dat ze het konsept van SOG en dan de tota- le ontruiming zouden inzetten, hebben wij beslist ons zodanig op te stellen dat hun konsept niet op zou gaan. Doordat wij de bouwagens zelf weggehaald hebben, hebben wij ons vanaf het begin niet aan het plan van de senaat en de smeris ge- houden.

De ontruimingsstrategiën van de senaat hebben met het veel geprezen "harde optreden van de rechtsstaat" niets te maken. Geoorloofd is voor de senaat, wat ze in de openbaarheid kun- nen verkopen. Deze inzet droeg al meerdere elementen van een uitzonderingstoestand en een noodwetgeving in zich; De grenswacht werd als burgeroor- logsleger naar de Hafenstrasse gesleept tezamen met hun pantsers, de pers moest de toegang tot het afgegrensde gebied ontzegd worden, niet rechtsgel- dige overheidsbeschikkingen werden zonder de mogelijkheid van rechtsbescherming doorgezet tegen de twee tussen de huizen op privégrond staande bouw- wagens, De door de bewonersters weggehaalde bouwagens werden op de twee daarop volgende da- gen opnieuw met grove politie- inzet achtervolgd, terwijl ze intussen op plaatsen stonden, wat naar toezeggingen gedoogd zou worden. Ze werden toen ge-

deeltelijk naar de politiepar- keerplaats in Rahlstedt wegge- sleept. Dit alles maakt duide- lijk: De formule van de "Rechts- staat" is voor de senaat pure propaganda. Degenen die het op de koop toe nemen dat mensen gedood worden, doordat ze ge- richt door waterkanonnen van de daken van de huizen gescho- ten moeten worden, zoals bij de inzet vrijdag is gebeurd, die is tot veel bereid.

DE RECHTSE PERS JUBELT:

Openlijke mediagoedkeuring voor het optreden. Ze vonden het jammer, dat het niet tot een ontruiming is gekomen, weg- laten van het feit, dat de eigenlijke aanleiding, de bouw- wagens, grotendeels voor het ten tonele verschijnen van de politie door de bewonersters zelf weggehaald waren. De hoofdlijn van de pers liep van de openlijk fascistiese oproep, "Het nest te ontruimen" (Ham- burgs avondblad), over de lof voor het "koele, professionele, energieke optreden" (Morgenpost), tot aan het hoopvolle advies aan Voscherau, niet "de moei- lijke weg van het huurrecht te volgen, maar de bepalingen van de openbare orde en veiligheids- wetten." (Welt). Er moet een openbare stemming gekreëerd worden die zelfs de meest onmenselijke politie-inzet toejuicht.

Tegelijkertijd gaat het om het propageren van een zgn. "geringe ondersteuning van de Hafenstrasse" en om het zwart- maken van een politiek-taktie- se verdediging. Al wekenlang verkondigt de senaat onveran- derlijk het nieuws: „Het woon- projekt is mislukt" en probeert daarmee iedere gedachte aan een perspectief te ondermijnen. Voor Voscherau en konsorten is het duidelijk dat ze snel moe- ten handelen. Hoe langer ze wachten, des te groter kan het aantal symphatisanten/s worden. Snel naderen echter ook de ge- meenteraadsverkiezingen (voor- jaar '91), in het kader waarvan grof smerisoptreden het links- liberale spektrum tot andere stemverhoudingen kan bewegen. Daarom is nu van de kant van de senaat niet de politieke dia- loog maar het grove smerisop- treden de oplossingsformule. De "linkse" SPD kijkt intussen verlamd toe en is gerustgesteld zo lang de schijn van "optrede- den van de rechtsstaat" te be- speuren blijft. Er is een per- manente oorlog aan de gang met grove gewelds dreiging en ge- bruik.

Dat hebben ze ook van begin af aan met de konstruktie van het kontrakt geprobeerd, die zo op- gezet was dat ze zelf aanlei-

HAFENSTRASSE VERDEDIGEN: NU HELEMAAL!

dingen konden kreeëren of opblazen die d.m.v. de kollektieve-aansprakelijkheids-klausule (als enkelingen zich niet aan het kontrakt houden, kunnen de kontrakten met alle bewoners opgezegd worden) de uiteindelijke opzegging ervan mogelijk maakte.

En dat hebben ze opnieuw geprobeerd toen ze met de "zwakste schakel", de bouwagens, begonnen en probeerden een wig te drijven. Het besluit van het wijkburo voor het centrum om de bouwagens te verwijderen liet dit nog eens duidelijk zien. De bouwagewonersters werden afgeschilderd als duidelijk in "slechte hygiëniese omstandigheden a-socialen", die "onderdak aan kriminelen verschaffen", zelf krimineel zijn en wier verblijf aan de havenrand niet kan worden geduld.

WELKE ROTSTREKEN VOLGEN?

De senaat richt zich in de eerste plaats niet op een huurrechtelijke ontruimingsprocedure die als het überhaupt gewonnen wordt, pas over 1 à 1½ jaar een ontruimingsbevel opleverd. Het volgen van de eigenlijke strategie hebben senaat en smerris al te kennen gegeven en voorbereid toen ze op de bewus-

te vrijdag, toen ze één van de huizen met waterkanonnen massaal lieten "schoonmaken", zodat het water van de 3e verdieping tot in de kelder stroomde. Hier wordt de "onbewoonbaarheid"

systematies voorbereid. De senaat kan in de komende tijd zijn door hem voortgebrachte resultaten dmv onbewoonbaarverklaringen tegen de bewoners benutten. Hier sluit zich ook de kring als het ten tijde van het afsluiten van het kontrakt erom ging dat tenminste de 6er-Häuser naar de mening van Voscherau en bouwsenator Wagner en Co afgebroken moest worden. Er liggen ook nog sloopvergunningen uit 1985 die in de ogen van de senaat bruikbaar zijn, ook als ze op de huidige toestand van de huizen, die door velerlij renovatiemaatregelen verbeterd zijn, niet van toepassing zijn.

Daarmee heeft de senaat verscheidene middelen om zijn ontruimingsstrategie verder te vervolgen. Elk middel is geoorloofd om de politieke houding van de Hafenstrasse bv. met betrekking tot de Intifada, de samenvoeging van de politieke gevangenen en hun hongerstaking, onmogelijk te maken. Want deze activiteiten en uitingen van politieke identiteit storen de heersers eigenlijk veel meer dan de naar voren geschoven redenen "autokraken" of "bouwagens".

HOE GAAT HET VOOR ONS VERDER? PERSPEKTIEVEN.

Het gaat er nu om weer tot een gemeenschappelijk vastbesloten handelen voor de verdediging van de Hafenstrasse te komen. Het gaat er om duidelijk te maken dat de vraag voor ons niet is of we een ontruiming in een half of in anderhalf jaar te verwachten hebben. Het gaat niet om een vertraging, het gaat om het perspectief het voortbestaan van de huizen en het wonen van de mensen daarin duurzaam te verzekeren.

Het is een eerste stap op weg daarheen als opnieuw vele groepen, organisaties en initiatieven de Hafenstrasse als een plek begrijpen waar ze manifestaties kunnen organiseren, discussiëren, feestvieren etc. We willen de "kommunikatieruimte Hafenstrasse" weer versterken en verlevendigen. Het gaat er ook om het alternatief duidelijk te maken: De huizen en de mensen hoe ze nu zijn, of -volgens de wil van de senaat- sloop en nieuwbouw volgens het projekt-konsept uit de nazitijd: een kilometer flaneer en konsumptie "plezier" aan de havenrand.

De "Initiatiefgroep voor het behoud van de Hafenstrasse" wil nog voor de zomervakantie een grote manifestatie organiseren waarbij onze eisen en perspectieven duidelijk worden en waarbij nog één keer van verscheidene kanten geschetst wordt hoe de senaat en het samenspel van autoriteiten voor een sloop van de Hafenstrasse willen zorgen.

We roepen alle groepen op om zich nu in hun kringen op het openbare werk te richten, kleine manifestaties te organiseren etc., en over een grote demo in de komende weken te discussiëren.

Initiatiefgroep voor het behoud van de Hafenstrasse.

DANSEN OF

In de Radikale Anti-Shellkrant stond een stuk over de rol van Shell op Curacao, waar ook werd ingegaan op de beïnvloeding van de gedachtes en dromen van mensen door Shell en de uitwerking daarvan op o.a. de man-vrouwverhoudingen. Voor dat verhaal werd uitvoerig geput uit het boek "De strijd van de Dansers" van Anil Ramdas. Binnenkort verschijnt er van hem een nieuw boek, over het vreemdelingen- en vluchtelingenbeleid. In dit stuk wordt ingegaan op de politieke filosofie van Anil Ramdas en (aan de hand van een artikel in de Groene van hem) hoe hij dat uitwerkt rond het thema vluchtelingenbeleid.

Binnen de marxistische politieke filosofie werd expliciet ingegaan op de relatie tussen de economische produktieverhoudingen (de 'onderbouw') en de sociale, politieke en geestelijke inrichting van de maatschappij (de 'bovenbouw'). Dat werd gezien als een éénrichtingsverkeer: de ontwikkeling en richting van de produktieverhoudingen (waarbinnen de tegenstelling arbeid-kapitaal als overheersend werd gezien) bepaald hoe de maatschappij er uit ziet en hoe de mensen zich gedragen. Weliswaar werd erkend dat er ook een wisselwerking bestaat tussen onderbouw en bovenbouw, en hoeven de ontwikkelingen niet gelijktijdig en eenduidig te verlopen, maar het historische proces wordt uiteindelijk bepaald door de economieproductie-verhoudingen. De bekendste uitwerking daarvan is de 'verelendung-theorie': als het maar slecht genoeg gaat komen mensen vanzelf wel in opstand en is de revolutie een feit.

Onderhand weten we allemaal dat dat niet zo werkt; zoals wel vaker blijkt dat er een aardige kloof is tussen wat op grond van objectieve omstandigheden theoreties verwacht wordt en wat er zich in werkelijkheid afspeelt.

Theoreties werd geprobeerd die kloof te overbruggen met het begrip 'vals bewustzijn': mensen zijn zich niet, of vals, bewust van hun objectieve positie, en handelen dus ook tegen hun eigen belangen in. Of zoals Marcuse het eens droogjes zei: hoe kunnen mensen zich nou van hun ketenen ontdoen, als ze niet eens weten dat ze slaven zijn?

Het idee dat de economische grondslag van invloed is op de posities en gedragingen van mensen, is inmiddels algemeen geaccepteerd. Maar hoé en in hoeverre, daar wordt nog steeds flink om geknakt. Het gaat dan in feite om vragen als: heeft de mens een vrije wil, waardoor worden mensen gedreven, hoe worden mensen beïnvloedt, hoe veranderen ze etc. Anil Ramdas begeeft zich ook op dat gebied. Daarbij neemt hij als basis de verhalen en alledaagse ervaringen van mensen. Vandaaruit probeert hij te konstrueren door welke omstandigheden en elementen mensen in de posities zijn terechtgekomen die ze innemen; om zo de ideologische structuur te ont-

dekken die de mensen heeft aangesproken. Het politieke belang van deze 'omweg' formuleert hij als volgt: "een ideologische structuur is alleen open te breken door de daarin gewortelde bewustzijnsvormen (wereldbeschouwingen) van vorm te veranderen".

betrekkingen tussen mensen zien. Een vertoog neemt een positie tussen deze twee uitersten in. Ze verhouden zich tot de ideologische structuur naar mate van hun dominantie: het belang dat een vertoog binnen een ideologische structuur inneemt wordt bepaald door de krachtsverhoudingen tussen de verschillende fundamentele groepen van de maatschappij. Dat hoeft niet noodzakelijkerwijs iets gewelddadigs te zijn; de meest moderne vorm van overheersing, de kapitalistische, vereist enorme hoeveelheden ideologische strijd. Die strijd vindt niet plaats met

VERTOGEN

Het begrip 'vertoog' neemt daarbij een belangrijke plaats in. Een vertoog komt dichtbij de veel bekendere term ideologie. Het vertoog vormt samen met andere vertogen de ideologische structuur. Dat is geen chaoties samenraapsel, maar is gestructureerd in dominantie: sommigen vertogen zijn wijder verbreid, veelvuldiger uitgedrukt en sterker ondersteund dan anderen. Met een ideologie wordt een maatschappij van een grote afstand bekeken, en staat in samenhang met de begrippen economie (het controle krijgen over onze bestaansvoorwaarden) en politiek (het controle krijgen over elkaar); tesamen vormen ze het kader van ons denken, spreken en handelen. een maatschappij van de kleinst mogelijke afstand bezien laat alleen de onderlinge

tastbare wapens, maar met ideeën en denkwijzen: de oorlog over de voorstellingen van de werkelijkheid. Dat is dan ook meteen hoe vertogen zich verhouden tot de individuen: steeds opnieuw moeten mensen 'verleid' worden tot de inname van posities in voor de heersende groep gunstige vertogen, wat er in de kapitalistische werkelijkheid op neerkomt mensen te verleiden standpunten in te nemen, die hun het zicht op de eigen levensomstandigheden doet ontneemen, die hun tegen hun eigen belangen in doet handelen.

Als dat bijvoorbeeld wordt bekeken aan de hand van de tegenstelling arbeid-kapitaal, dan valt op dat de reproductie van de arbeidskracht niet alleen een fysieke kant heeft (de reproductie van menselijk leven en het voeden en verzorgen ervan) maar ook een mentale: daarbij gaat het om de voortbrenging van aangepaste en gewillige arbeiders. Het bijzondere in de reproductie van de arbeidskracht in het kapitalisme betreft de creatie van de juiste houdingen en vaardigheden, dat wil zeggen,

GEDANST WORDEN

'juist' vanuit het standpunt van het kapitaal: de vorming van 'gehoorzame' mensen, die op een 'gepaste' manier, met volle inzet, uit zichzelf bereid zijn de kapitalistische productie te verwezenlijken en de machtsverhoudingen waarin die productie plaatsvindt te aanvaarden. Juist omdat het kapitalisme niet functioneert middels openlijke dwang en de geproduceerde waren niet met geweld van de producenten worden afgepakt, moeten de arbeiders bereid en in staat zijn om zich geheel 'vrijwillig' te onderwerpen aan de kapitalistische verhoudingen.

Terug naar het Vertoog. Een ver- toog is een geordende verzame- ling van voorstellingen. Deze voorstellingen staan niet op zich zelf; er liggen altijd een aantal onuitgesproken vooronderstellingen

zijn iets te doen'; en men mag slechts doen wat men wil met datgene wat men persoonlijk be- zit. Privé-eigendom is daarmee dus de grondslag van vrijheid. En de voorstelling is dat alles ooit voor iedereen bereikbaar was; diegenen die niets bezitten zijn daar dus zelf de schuld van. Ook de mensen die dus niets anders bezitten dan hun arbeidsvermogen zijn dan nog steeds- formeel- vrij: de arbeider is 'vrij' om zijn arbeidskracht te verkopen, of niet te verkopen, al zal hij in het laatste geval moeten sterven van de honger. Vrijheid in deze betekenis is dus een gedwongen vrijheid. Het woord 'vrijheid' wordt ondertussen voorgesteld als iets vaststaands, als een 'objektief' begrip, terwijl in werkelijkheid de betekenis van

niet. Bovendien maakt het de zichtbare dingen op een bepaalde manier zichtbaar. Een ver- toog veroorzaakt een bepaald gezichtspunt, een speciale wijze van kijken, spreken en denken. Daarbij gaat Anil Ramdas er van uit dat het niet de mensen (of subjekten) zijn die de denkwijzen bezitten, maar dat bepaalde denk- wijzen de mensen bezitten. We worden door teksten, zoals plei- dooien, toespraken, spreken, kranteberichten, verhalen, roddels films, radio- en televisieprogram- ma's, reclameboodschappen, waar- schuwingen, berispingen, voor- lichtingfolders 'aangesproken'. Door deze 'aansprekingen' worden mensen voor vertogen gerekrui- teerd of verleid.

Wat voor doordringende invloed de betekenis die aan tekens, aan be- grippen wordt gegeven, en hoe de manier waarop een begrip wordt opgevat kan veranderen, laat zich ontdekken als we kijken naar begrippen als vrijheid van denken, vrijheid van meningsuiting; dit waren politiek-sociale kategoriën die in eerste instantie negatieve en oppositionele begrippen waren die bestaande tegenstellingen om- schreven in de toenmalige laat- 19e eeuwse samenlevingen. Ze gaven werelden en krachten aan, die nog niet geïntegreerd waren in de bestaande verhoudingen- spanningsvelden, terreinen van tegenspraak. Naarmate de in- dustriële samenleving deze kate- goriën in zich opnamen, verloren ze hun kritiese inhoud en ver- vaagden tot verhullende termen. Een bepaalde inhoud is dus door een andere vervangen; verge- lijk het maar eens met wat er nu met het begrip 'milieu' gebeurt.

aan ten grondslag, achterliggende beelden. Deze vooronderstellingen bepalen de inhoud van de uiter- lijke tekens, woorden, afbeel- dingen. Elk teken is een maat- schappelijk verschijnsel. De be- betekenis van een teken hangt af van het verband waarin het ge- plaatst wordt: de kleur rood kan een teken zijn voor liefde, maar ook voor gevaar, socialisme etc. Een teken krijgt dus haar bete- kenis door de plaats die het in- neemt in een keten of structuur van andere tekens: de kleur rood in een vlag heeft een andere be- betekenis dan de kleur rood in een verkeersbord.

Een ver- toog is zo'n keten. Neem bijvoorbeeld het begrip 'vrijheid', waar je zo mee doodgegooid wordt. Een begrip met een zware morele lading, dat zich alleen laat be- grijpen als wordt gekeken naar de vooronderstellingen ervan. Het begrip 'vrijheid' krijgt binnen het kapitalisme de betekenis van 'vrij

het begrip 'vrijheid' wordt ge- vormd door een aantal discutabele vooronderstellingen.

Een ver- toog definieert daarmee een deel van de werkelijkheid, en bakent haar tegelijkertijd af; het functioneert als een denkraam: het maakt bepaalde dingen zicht- baar en uitspreekbaar, en andere

Mensen nemen niet met voorbe- dachte rade een positie in een ver- toog in, het gaat om een on- bewust proces; daarbij geven de vertogen de subjekten het gevoel dat ze handelen uit eigen over- tuiging en verantwoordelijkheid. Het ver- toog is daar erg geraffi- neerd in, doordat het de onder- liggende inhoud niet uitspreekt. De inname van een positie in een ver- toog geeft plezier en zeker- heid en is daarom de persoon die er sub- jekt van wordt niet aan te voelen als gevangenschap, maar als bevrijding; het geeft een gevoel van veiligheid, identiteit en waardigheid. Juist doordat we ons inleven in de posities die door vertogen worden aangeboden, hebben zij het effect dat ze onze handelingen en gedragingen be- invloeden of zelfs bepalen. De in- genomen positie geeft dan de 'handelingsruimte', de 'vrijheden' aan.

Het vertoog kreëert een gezichtspunt van waaruit een deel van de werkelijkheid op een bepaalde manier zichtbaar wordt gemaakt. Mensen beseffen echter nauwelijks dat we de wereld bekijken vanuit een positie in een bepaald vertoog. De werkelijkheid lijkt vanuit dat gezichtspunt immers zo volmaakt natuurlijk en vanzelfsprekend, dat we ons er niet meer over verwonderen. Als we dus subjeet worden van een vertoog aksepter en we niet alleen een bepaalde positie, en daarmee een gezichtspunt, een visie, een spreek- en handelswijze, een ideaal, een streving, droom of verlangen; we accepteren die positie op een zeer bijzondere wijze: we raken er zo aan gewend, we zijn er zo vertrouwd mee, dat we ons niet meer kunnen voorstellen hoe het anders zou zijn geweest.

VLUCHTELINGEN

Anil Ramdas beschrijft het vluchtelingenbeleid vanuit iemand die door hier asyl aan te vragen, de asielpcedure in werking zet; een procedure die wordt omgeven door internationale verdragen en overeenkomsten, nationale wetten, vele honderden beleidsregels en evenzovele ambtenaren die ze vanuit verschillende hiërarchische posities uitvoeren, duizenden formuleren, speciale korpsen van de politie, gevangenis en opvangcentra, rechters, advocaten, tolken, welzijnswerkers en vrijwilligersgroepen. En net als elk ander instituut is ook de asielpcedure doordrenkt van impliciete denkbeelden en ideologiën - onuitgesproken, onzichtbaar, maar kollektief gevoeld.

Ramdas probeert die onuitgesproken vooronderstellingen zichtbaar te maken. De historische achtergrond van het vluchtelingenbeleid vormt het verdrag van Geneve uit 1951. Ondertekenaars van dat verdrag waren alle westerse staten, dictatoriale regimens als Chili en Paragua, maar geen enkele staat uit het Oostblok. Dat heeft te maken met het feit dat het verdrag voortkomt uit de in 1948 geproclameerde Universele Verklaring van de rechten van de mens, waarin het begrip 'politieke vluchteling' voor het eerst op het terrein van internationale recht werd opgevoerd. In deze verklaring werd niet alleen het recht op asyl, maar ook het universele recht op privé-bezit vastgelegd, waardoor de communistische landen werden uitgesloten. Daarmee is het vluchtelingenverdrag een typisch uitvloeisel van de koude oorlog.

Hieruit valt al een beetje te zien wat voor beeld men voor ogen stond van een politiek vluchteling: hij is een Europeaan op vlucht voor de heerschappij van de Sovjet-Unie, op zoek naar westerse vrijheid en democratie. Maar het gaat nog verder; het gaat niet om mensen die zuchten onder een communistisch regiem, maar om mensen die er iets tegen hebben ondernomen, die een daad hebben gesteld. Een vluchteling is niet iemand die lijdzaam heeft zitten afwachten op een vluchtmogelijkheid maar die bewust in verzet is gekomen. Dat sluit naadloos aan bij het westers-rationalistisch mensbeeld: de mens met een eigen wil en een eigen verantwoordelijkheid, die initiatief neemt en zijn lot niet uit handen geeft. Dat het vluchtelingenbeleid alleen dramatische helden erkent, en geen melodramatische slachtoffers, heeft ook veel te maken met het mannelijkheidsbeeld in het patriarchale westen: een personage in een vluchtverhaal dat niets heeft gedaan en toch lijdt, is in de mannelijke blik van de ambtenaren die zich ermee bezig houden, geen personage waar mee ze zich kunnen identificeren; iemand die op de vlucht slaat in plaats van als een man terug te vechten!

Dat is het verborgen beeld van de vluchteling in het asielpbeleid: opgejaagd door de systematische terreur van het stalinisme, er zich tegen verzettend, een moedige blanke held. Laat de gemiddelde vluchteling uit de drie continenten nou niet aan dat beeld voldoen. Zijn/haar vluchtverhaal past niet of nauwelijks in het onuitgesproken vluchtelingenverhaal van intuïties en veronderstellingen van de staat. De vluchteling is armer dan de gemiddelde Nederlander, en staat daarmee automatisch onder de verdenking een economisch vluchtmotief te hebben. En dat motief kan rekenen op de afkeuring van het grote publiek, omdat de gemiddelde belastingbetaler niets zo weerzinwekkend vindt als het ongeoorloofd profiteren van onze welvaart, zeker als het ook nog om kleurlingen gaat.

Doordat het vluchtelingenrecht zo vaag omschreven is (je moet aannemelijk maken dat er een gegronde vrees is voor vervolging), hebben de uitvoerende instanties een grote mate van beleidsvrijheid, waarin juist bovengenoemde mechanismen een grote rol gaan spelen. Daarbij is niet de verificatie, maar de falsificatie de techniek van de procedure: men is op zoek naar de leugenaar. De geringste misleiding, de onbenulligste vergissing of verspreking kunnen fataal zijn. Veel asielpzoekers worden daarmee op vage gronden bestempeld tot

profiteurs en bedriegers, en het wekt tevens de valse suggestie dat de 'echte' vluchteling wel geïdentificeerd kan worden, en dat het onderzoek juist daarom zo uitvoerig en politoneel is.

De westerse landen hebben het liefst échte politieke vluchtelingen, als het even kan met heuse kogelgaten in het lichaam, die door hun vlucht hier naar toe bevestigen wat we zo graag willen horen: dat onze normen en waarden en ons systeem het beste is wat er bestaat. De vluchteling uit de drie continenten konfronteert ons met een werkelijkheid die we liever niet zien, die niet past in de beelden waar we ons aan vast klampen. Die vluchteling streelt ons ego niet, men kan zich met zo iemand niet identificeren.

Daarmee is lang niet alles gezegd over het vluchtelingenbeleid; zoals hiervoor al gezegd bepalen de maatschappelijke verhoudingen hoe dominant een bepaalde voorstelling van zaken is. Dat een negatief beeld overheerst over vluchtelingen moge duidelijk zijn. Dat dat beeld systematisch gevoed wordt en gereproduceerd is ook duidelijk, net zoals in wiens belang dat is. Als je denkt aan het alledaags racisme, aan de onsmakelijke taferelen destijds in Stevensbeek blijkt dat veel mensen door die beelden worden aangesproken. Niet voor niets worden de terrorist, drugs-handelaar en vluchteling steeds vaker in één adem genoemd worden als dé bedreiging voor het Europa van de burger. Niet voor niets wordt het verhaal over de oorzaken van de situatie in de drie continenten verzwegen. Niet voor niets ligt er een akkoord van Schengen, bestaat er een TREVI-overleg.

Het hoort allemaal tot de dagelijkse ideologische arbeid, de strijd om de ideeën, of de hoofden en harten van de mensen die elke minuut van de dag plaatsvindt.

Het aardige van het werk van Anil Ramdas is dat het laat zien hoe de 'grotere', abstracte processen en mechanismen doorwerken in de alledaagse werkelijkheid van mensen, hoe de werkelijkheid wordt terug gebracht tot een gedeelte ervan, en tevens hoe geprobeerd wordt te bepalen hoe die beperkte werkelijkheid begrepen dient te worden. Wat de achterliggende abstracte processen en mechanismen een stuk tastbaarder en hanteerbaar maakt.

"Het gaat erom dat we onze eigen gids worden en niet langer de ons van buiten opgelegde persoonlijkheid passief en slaafs aanvaarden".

Antonio Gramsci

OVER DE OORLOG IN KOERDISTAN EN EUROPA

Het koerdische volk wordt al enkele eeuwen onderdrukt. Al in de 15e eeuw is er sprake van een grote massamoord, waarbij er 40.000 mensen omkomen. Maar ook in deze eeuw is er nog steeds sprake van een zeer grove onderdrukking. In 1938 worden er bijv. 150.000 Koerden vermoord.

Sinds 1940 is de turkse overheid bezig met ook andere manieren het koerdische volk uit te roeien. Alles wordt in het werk gesteld om de koerdische identiteit te doen verdwijnen. Alles wat met Koerdistan heeft te maken wordt verboden, zelfs de naam. Het is verboden koerdisch te spreken, te schrijven, te lezen, of een koerdische naam te dragen, om te zeggen: "ik ben een Koerd".

Na de massamoorden, is de turkse overheid ook begonnen met de moord op de cultuur.

Het oorspronkelijke Koerdistan is nu verdeeld over meerdere landen: o.a. over Turkije, Irak en Iran. Het volgende stuk gaat over Turkije en deels over de rol van Europa.

"Oorlog is de voortzetting van politiek met andere middelen" (Clausewitz)

Begin jaren '70 stond het Koerdistan-vraagstuk niet of nauwelijks ter discussie. Er waren weliswaar enkele organisaties en partijen, maar hun eisen gingen niet verder dan eisen voor hervormingen en autonomie. Ze waren niet gericht op de omverwerping van het turkse koloniale systeem.

Een groepje koerdische intellectuelen uit de metropolen Ankara en Istanboel organiseerden zich. Ze bestudeerden de geschiedenis van Koerdistan, de actuele situatie, de internationale ontwikkelingen en de weg die zou moeten leiden tot de bevrijding van Koerdistan. Ze kwamen tot de konklusie, dat de "koloniale status" van een verdeeld Koerdistan alleen door een nationale bevrijdingsbeweging en door de mobilisatie van het hele koerdische volk kon worden veranderd. In 1975 keerde de groep terug naar Koerdistan en begon met propaganda-activiteiten.

In 1977 waren er in vele steden, zoals Agri, Kars, Dersim, Elazig, Mardin, Urfa en Diyarbakir, grote massa-bijeenkomsten. Na de uitgave van het "Manifest", begin 1978, werd de strijd begonnen en op 27 nov '78 werd de Koerdische Arbeiders Partij (PKK) opgericht, die tot doel heeft het vestigen van een onafhankelijk en verenigd Koerdistan.

Deze beweging kreeg in korte tijd veel toeloop uit bijna alle lagen van de bevolking en stelde de turkse staat voor de grootste problemen sinds de koerdische opstanden in de jaren '30 en '40.

Om verdere ontwikkelingen te stoppen werd het leger ingezet, volgden er massa-arrestaties en was er op 24 dec '78 een massamoord in Maras, waarbij 's nachts meer dan 1000 mensen werden vermoord. Maar ook het ingevoerde oorlogsrecht kon de bevrijdingsstrijd niet tegenhouden.

Na de coup van 12 sept 1980 werd in Turkije en Koerdistan een fascistische staatsterreur ingevoerd - massa-arrestaties, deportaties, folter en moord zijn de kenmerken. De PKK trok zich terug in de aangrenzende buurlanden en begon met de voorbereidingen voor een hernieuwde gewapende strijd, die op 15 augustus 1984 met de bezetting van Eruh en Semdinli begon. Het lukte de turkse militairen niet om de "seperatisten" binnen 72 uur, zoals ze hadden aangekondigd, te verdrijven. Met de ontwikkeling van het nationale bewustzijn groeide ook de deelname aan de strijd.

De "bijzondere oorlogsvoering" van de turkse regering tegen de guerrilla en de bevolking.

Kort na het begin van de gewapende strijd in augustus, waren de turkse militairen er nog van overtuigd, dat ze de guerilla's met een grootschalig militair offensief konden vernietigen. Toen ze echter hun ongelijk moesten toegeven, ontwikkelden ze daarna een "bijzondere oorlogsvoering" tegen de PKK en het koerdische volk. De nieuwste methodes voor een "wanhopige" opstandsbijstanding werden door een rij van besluiten van de turkse regering ingevoerd. Kort samengevat:

- na de opheffing van de uitzonderingstoestand in de koerdische provincies in juli '87 (dit om de schijn van "demokratisering" naar buiten toe overeind te houden) zette de turkse regering een speciale gouverneur in, die belast werd met de coördinatie van de veiligheid en die militair, economisch en juridisch over onbeperkte volmachten beschikt. Het gevolg is dat de koerdische bevolking is blootgesteld aan een onbeteugelde terrorisering. Deze functie werd toegevoegd aan de al in 1969, op aandrang van de VS, ingestelde "Departement voor bijzondere oorlogsvoering".

Deze speciale gouverneur is verantwoordelijk voor de opbouw van het met de meest moderne wapens uitgeruste dorpsbewakingsstelsel. Deze dorpsbewakers, betaalde vrijwillige milities, worden naast het leger, de gendarmerie, de politie en de speciale eenheden, waarvan de officieren zijn opgeleid in de VS en in de Bondsrepubliek, als vijfde kracht ingezet tegen de bevrijdingsstrijd. Daarachter zit ook de, niet voor het eerst gebruikte, methode om "Koerden tegen Koerden te laten strijden". Deze dorpsbewakers zijn voor de ontwikkeling van de bevrijdingsstrijd veel gevaarlijker, vanwege het feit, dat ze veel bekender zijn met het gebied dan de vreemde Counter-guerilla-groepen. Met hun hulp wordt iedere

dorpsbewoner ingedeeld volgens drie categorieën. De "witten" zijn neutraal, de "groenen" zijn aanhangers van de turkse staat en de "roden" zijn aanhangers van de PKK.

Door deze nauwkeurige opgave kan het leger veel doelgericht optreden en om die reden is het vernietigen van dit dorpsbewakingsstelsel zeer belangrijk voor een overwinning in de bevrijdingsstrijd. De aanslagen tegen deze dorpsbewakers hebben sinds 1987 een afschrikkende werking gehad. Velen legden hun wapens neer. En hun aantal is teruggelopen van 25.000 tot 6000.

Met behulp van de Duitse GSG-9 (de anti-terreur-groep) werd de speciale eenheid de "Zwarte Kevers" opgezet. De hoop van Ankara, dat ze met deze Anti-Terrorisme-Eenheid de opstand de baas zouden kunnen, kwam niet uit, daar deze eenheden in het onherbergzame berggebied veel te onbeweeglijk bleek te zijn.

Onder het voorwendsel "het bos te beschermen" worden er grote deportaties uitgevoerd. De mensen worden in strategische dorpen samengeperst. Maar de feitelijke reden is een poging, om de groeiende guerrilla-beweging plekken te ontnemen, waarin ze zich kan terugtrekken en om ongenoegen te kweken bij de bevolking tegen de strijd van de PKK, m.a.w. de strijders van de bevolking te isoleren.

Militaire overvallen

Militaire overvallen op dorpen behoren al jaren tot de dagelijkse gang van zaken. Welke vormen deze staatsterreur kan aannemen werd door het geval van Yesilyurt duidelijk. In de nacht van 14 op 15 januari van dit jaar, overvielen soldaten dit kleine dorp, dat in de buurt ligt van de stad Cizre, met het per megafoon omroepen dat "wie er uitging, zou worden neergeschoten". De dorps-

bewoners werden beschuldigd van het verbergen van PKK-ers. De straf-expeditie was verschrikkelijk. Urenlang moesten de mannen op hun buik in de sneeuw liggen, terwijl de soldaten over hun ruggen liepen. Familieleden van het dorpsbestuur werden gedwongen om uitwerpselen te eten. De drie op de vlucht neergeschoten, vermeende terroristen, bleken later "ezels" te zijn.

Het opzetten van martelcentra

Internationaal bekende mensenrechtenorganisaties als Amnesty en de Helsinki Watch, stellen vast, dat folter in de gevangenis en op de politiebureaus systematisch wordt toegepast. De beruchte militaire gevangenis in Diyarbakir is daarbij martelcentrum nr.1.

Turkse assimilatie van de koerdische scholen - een verbod op het gebruik van de koerdische taal.

Parallel aan dit geweld van de turkse staat, worden er ook assimilatiecentra, zeg scholen, opgezet om op die manier koerdische kinderen te vervreemden van hun cultuur en hun tradities. Daarnaast is er ook een verbod op het gebruik van de koerdische taal in alle openbare instellingen.

Psychologische oorlogsvoering

De psychologische oorlogsvoering is een onderdeel van de bijzondere oorlogsvoering. In de gekontroleerde massamedia, worden de

guerrilla's, in voortdurende campagnes, als "terroristen" bestempeld. Het afwerpen van pamfletten is een veelgebruikt middel bij deze grootscheepse anti-propagandakampagne. De guerrilla's worden er in afgeschilderd als "godde-

loze kommunisten, separatisten en bandieten".

Het gebruik van chemiese wapens tegen de guerrilla's

Sedert 12 april 1988 is het dankzij journalisten en andere getuigen, bekend geworden dat de turkse regering niet terugdeinst voor het gebruik van het, zelfs internationaal verboden, gifgas tegen de guerrilla's.

De huidige stand van de bevrijdingsstrijd

Over de aktuele situatie van de bevrijdingsstrijd in Koerdistan is het volgende te zeggen. Het Volksbevrijdingsleger van Koerdistan (de ARGK) valt regelmatig militaire, economische en politie-instellingen aan. De afgelopen zomer waren er ook regelmatig sabotageakties, gericht op de toeristenindustrie. Om het dorpsbeschermingssysteem verder te

toeristen-industrie. Ook waren er akties voor een verdere vernietiging van het dorpsbeschermingssysteem. Net als in '87 en '88 worden er grote aantallen scholen in Koerdistan bestookt, om zo de assimilering van de turkse regering te treffen. Met name scholen die door het leger als steunpunt worden gebruikt zijn het doelwit van de guerrilla. Het verzet in de gevangenissen bestaat al jaren en is een belangrijk strijdpunt binnen de nationale bevrijdingsstrijd. Sinds februari 1988 zijn er al drie grote hongerstakingen geweest, waaraan zo'n 2000 ge-

vangenen, verspreid over vele gevangenissen, hebben meegedaan.

Naast de gewapende strijd en het verzet in de gevangenissen, is voorlichting en propaganda onder de bevolking een belangrijke pijler bij de bevrijdingsstrijd. Met name in de wintermaanden, als grote delen van Koerdistan door een dikke laag sneeuw bedekt zijn, worden er in de dorpen bijeenkomsten georganiseerd en worden jongeren voor de strijd gemobiliseerd. De PKK hechtte de afgelopen jaren, ondanks de grote problemen, veel belang aan het opzetten van een anti-fascistische organisatie. In januari 1989 werd er door meerdere partijen een "Revolutionair Eenheidsplatform" opgericht, waarvan het doel de strijd tegen het turkse fascisme en kolonialisme is en het omverwerpen van de regering. Een doel voor de toekomst is de opbouw van een breed front.

De vervolging en de kriminalisering van Koerden en koerdiese verenigingen in Europa sinds '84

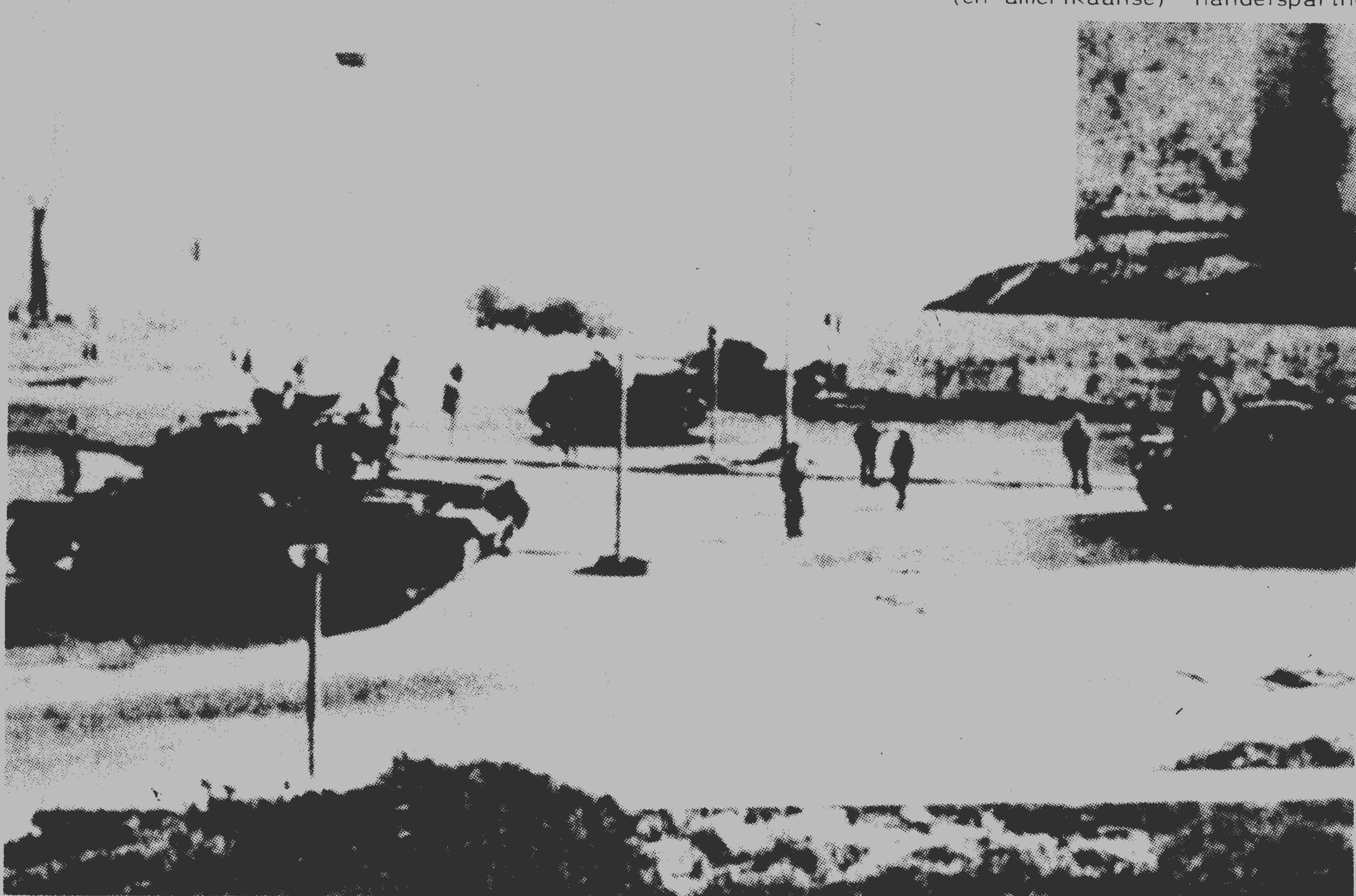
Dankzij een nauwe samenwerking tussen turkse, duitse, zweedse en andere geheime diensten wordt de PKK, en haar aanhangers, gekriminaliseerd. Dit gebeurt eerst in Zweden. In september en oktober 1984 worden er acht Koerden gearresteerd door de zweedse geheime politie (de SAPO) omdat ze terroristen zouden zijn. Ze worden zonder proces na drie maanden lang geheime ondervraging door de SAPO, weer vrijgelaten, maar wel onder huisarrest geplaatst en ook door de regering tot terroristen verklaard.

Eind '85 wordt de aanklacht tegen de turkse staat door het Europees Gerechtshof teruggetrokken en zijn er weer vrije economische betrekkingen tussen Zweden en Turkije mogelijk.

De hetze-kampagne tegen de PKK heeft succes, zo dat ook de aanslag op Olaf Palme in maart '86 aan hen kan worden toegeschreven.

Ook in Zwitserland wordt in november '87 door justitie een poging gedaan om de sympathisanten van de PKK en het ERNK (het Nationale Bevrijdingsfront van Koerdistan, dat is opgericht op 21 maart 1985) te kriminaliseren. Er worden 17 personen gearresteerd op overtreding van de wapenwet en op verdenking van het voorbereiden van terroristische activiteiten (vergelijk par. 129a of art. 140) Bij de arrestaties worden tegelijk woningen en verenigingsruimtes doorzocht en wordt er "bewijsmateriaal" in beslag genomen. Na een paar dagen moesten de arrestanten echter weer vrijgelaten worden. Het zgn. bewijs inzake de wapenwet bleek te bestaan uit wat uniformen en houten geweren, die gebruikt werden door een theatergroep van de Koerdiese Arbeiders- en Cultuur Vereniging uit Basel. Maar bij de verhoren interesseren de zwitserse beambten zich vooral in de organisatiestructuren en de activiteiten van de sympathisanten van de bevrijdingsstrijd.

Een zelfde kriminalisering vindt ook in andere Europese landen plaats. Waar de turkse regering niet in staat is om de strijd te winnen, worden ze in toenemende mate gesteund door de Europese (en Amerikaanse) "handelspartners".

EUROPEAN

TEGEN EEN VERENIGD EUROPA VAN HET KAPITAAL!

Van 7 t/m 10 september 1989 zullen in Den Haag de zgn. European Festivities (EF) plaatsvinden. De bedoeling van de EF is om het idee van het Verenigde Europa te propagieren - Europa 1992. Ze vinden niet voor het eerst plaats. vorig jaar voor het eerst in Brussel en onlangs in Hannover en Madrid. Een rondreizende propaganda-karavaan. Naast de bedoeling om "de burger" alvast Europa-minded te maken worden de EF gebruikt om allerlei congressen over uiteenlopende zaken te organiseren; o.a. georganiseerd door de Nederlandse Christelijke Werkgevers (NCW), de Europese Beweging Nederland (EBN) en de Europese Kamers van Koophandel. Duidelijk zichtbaar is dat de EF zich op twee nivo's afspelen. Aan de ene kant het luchtige, overdonderende spektakel voor de "argeloze burger", aan de andere kant letterlijk het feest "op nivo", het onderonsje van de elite. Voor de elite is er het alleen voor hun toegankelijke "VIP-village" in de Grote Kerk, het galafeest in de Anton Philipszaal (!). De "burger" mag zich vergapen aan technologietoonstellingen, aan een bokstournooi, hun kinderen mogen brieven schrijven aan de wereldleiders etc..

Het zal een bruisend propagandafeest moeten worden. Een feest waarbij vooral het bedrijfsleven centraal staat, de multinationals, de technologiese samenwerking. Een feest dat ook door diezelfde multinationals gesponsord wordt. Een feest dat een nieuw tijdperk moet inluiden, die van het Nieuwe Europa, het tijdperk van economiese groei, het tijdperk van toenemende welvaart.

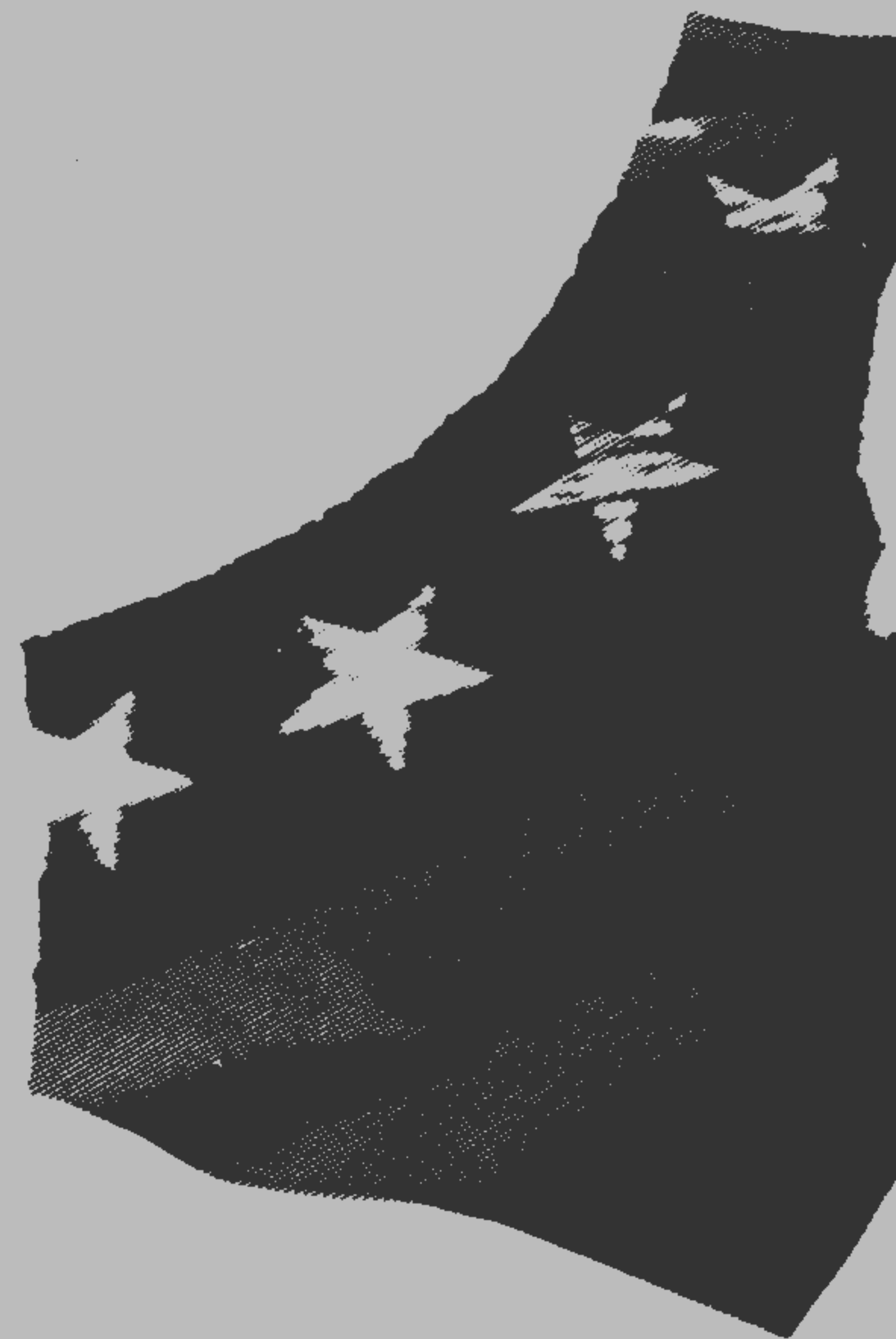
De keerzijde van dit alles wordt echter altijd verzwegen. Er is werkelijk weinig reden tot vreugde. Velen zullen van het Nieuwe Europa juist niet profiteren. Het Nieuwe Europa kan in één adem genoemd worden met: een enorme verslechtering van de positie van migranten en vluchtelingen - de sanitaire gordel; een algemene legitimatieplicht; ingrijpende veranderingen in de arbeidsverhoudingen zoals een toename van deeltijdwerk, werk op afroep, thuiswerk etc.; toenemende controle over het doen en laten van mensen d.m.v. "verkeerscontroles", databanken zoals het Schengen-Informatie-Systeem; verslechtering van de sociale voorzieningen etc.

Deze opsomming is lang niet volledig. Duidelijk is wel dat het Nieuwe Europa verstrekkende gevolgen zal hebben. Niet alleen in Europa zelf maar ook op wereldschaal. Ook de positie van de zgn. 3e wereld zal er met de opkomst van een "3e supermogendheid" niet beter op worden.

Redenen genoeg om dit feest niet zomaar voorbij te laten gaan. N.a.v. de EF is dan ook een Initiatiefgroep tegen de EF gevormd om, zoals de naam al zegt, een tegenwicht te bieden tegen dit propagandacirkus.

Eén van onze uitgangspunten hierbij is het benadrukken van de informatieve kant. Keer op keer blijkt dat groepen en individuen niet of nauwelijks op de hoogte zijn van wat ons te wachten staat. 1992 is nog ver weg en is in nevelen gehuld. De machine draait echter op volle toeren terwijl het verzet er tegen nog maar in de kinderklompen staat. Juist door de stroomversnelling waarin de eenwording lijkt te zijn geraakt en het overdonderende karakter er van ontstaat er een sfeer van machteloosheid, "dat kan je toch niet tegenhouden...". Dit willen we doorbreken. Door duidelijk te maken waar

het eigenlijk om gaat. Dit d.m.v. bijv. twee of drie symposia waarbij op thema's wordt ingegaan die i.v.m. de eenwording van belang zijn. D.m.v. een landelijk te verspreiden krant over het Nieuwe Europa. Verder wordt er getracht een alternatieve informatiemarkt op te zetten als tegenhanger van de ingekapselde informatiemarkt behorende bij het Voorhoutfestival.

Bijlage 2 - Concept-programma

PLAATS	EVENEMENT	DONDERDAG 7/9			VRIJDAG 8/9			ZATERDAG 9/9			ZONDAG 10/9		
		O	M	A	O	M	A	O	M	A	O	M	A
RIDDERZAAL	- Officiële Opening - Congres EBN												
BUREAU EUROPESE CIE.	- Ontvangsten												
HOFVLIJVER	- Labyrinth - Eur. theatergroep - Bokstournee - Pianokwartet - Residentieorkest - Big Band - Dog Troep - Middagprogramma												
DANSTHEATER a/h SPUI	- NDT												
DR. ANTON PHILIPPSZAAL	- Residentieorkest - Galafeest												
KONINKLIJKE SCHOUWBURG	- Nationaal Toneel - Lit. symposium												
LANGE VIJVERBERG	- Landenexpo												
PLAATS	- Europees kinderspel												
BUITENHOF	- Europese sport en spelen - Vertrek speurtocht												
INFOCENTRUM GROENMARKT	- Euromarkt												
BURGERZAAL GROENMARKT	- Milieu-expo												
NIEUWE KERK	- Modeshow												
VREDESPALEIS	- Congres Recht en Info												
NED. CONGRESGEBOUW	- Congres Eur. Kamers van Kooph.												
BLOOSTERKERK	- Haagse Hogeschool - Euc. dienst												
DE WITTE	- Video conferentie PIT												
NIEUWSPORST	- Perscentrum/-conferenties												
PLEIN	- Kinderspektakel - Voorhoutfestival												
BINNENHOF	- Kinderspektakel - Voorhoutfestival												
LANGE VOORHOUT	- Voorhoutfestival												
DILIGENTIA	- Promotie Talen Onderwijs - Congres NCW												
HAAGSE KUNSTRIJNG	- Aquarellentoonstelling												
GROTE KERK	- VIP-village												
KERKPLEIN	- Technologie/Telematica - Jumbotron												
HOTEL DES INDES	- Bridgedrive europarlamentariërs - Bridgedrive jeugd												
EF-TERRAIN	- Attractie - Speurtocht - Rondleiding genodigden - Organisatie-unit EF												
POSTKANTOOR KERKPLEIN	- Europ. postzegel tent. en -beurs												
CORONA	- Congres kansspelen 1992												
HAAGS HISTORISCH MUSEUM	- Fototoonstelling NDT												
OVERIGE LOKATIES	- Europ. jeugdparlement - Eur. university seminar - Congres telematica PBNA - Congres logistiek PBNA - Congres NBM - Muffic-congres												

7 t/m 10 september

FESTIVITIES

Een ander uitgangspunt van ons is verbreding/kontinuiteit. Groepen en individuen die op wat voor manier dan ook met Europa 1992 bezig zijn bijeen te brengen. Er zijn landelijk wel wat groepen bezig met E'92, met name migranten- en vluchtelingengroepen. Maar er gebeurt te weinig en het is te versnipperd. Met de tegenacties rond de EF willen we proberen om meer groepen rond het thema actief te krijgen en de samenwerking te bevorderen.

Als we de komende jaren willen proberen het verzet tegen E'92 meer vorm en inhoud te geven, breder te krijgen en er meer continuïteit in te krijgen, is het van belang dat we komen tot verbreding. En dan niet een verbreding die alleen maar op kwantiteit berust, maar op basis van duidelijke gemeenschappelijke uitgangspunten.

Het programma dat we voor ogen hebben ziet er voorlopig zo uit:

woensdag 6 september

Openingsavond. Wordt begonnen met een algemene inleiding over Europa 1992, economische achtergronden etc. De rest van de avond staat in het teken van het vluchtelingenbeleid.

donderdag 7 september

(Officiële opening van de European Festivities in de Ridderzaal, rondleiding genodigden over het EF-terrein, congres EBN, galafeest) 's Middags brede demonstratie tegen Europa 1992. 's Avonds muziek etc.

vrijdag 8 september

(Congres Europese Kamers van Koophandel, Europarlementariërs gaan samen briden) Staat het thema cityvorming centraal, internationaal en wat zich in diverse Nederlandse steden afspeelt.

3 a.7) Technologie/Telematica.

De invloed van de ontwikkelingen op het gebied van de technologie, waaronder telecommunicatie en informatica, tezamen 'telematica', op de samenleving - het dagelijks leven - is enorm. We hebben dat vooral het laatste decennium op vele fronten kunnen ervaren. En een verkenning van de technologische ontwikkelingen, die op dit moment spelen of die te verwachten zijn, maakt duidelijk, dat de nabije toekomst in dat opzicht nog enerverender zal worden.

De inspanningen, die door de wetenschap en het bedrijfsleven worden gedaan, zijn buitengewoon groot; zo groot dat ze vaak de nationale schaal, en dat geldt ook voor de multi-nationals, te boven gaan. Internationale samenwerking is in zulke gevallen een 'must' op de gebieden van research en productietechnieken, ook al in verband met de geweldige grote financiële inspanningen die hiermee gepaard gaan. Maar ook op het gebied van de marketing: nationale markten maken steeds meer plaats voor internationale markten of een grote wereldmarkt. De komst van de Europese interne markt in 1992 speelt hier duidelijk op in, ook al betreft het nog slechts twaalf Europese landen. Deze interne markt betekent op zich al een enorme schaalvergroting: de twaalf lidstaten tezamen vormen een markt van zo'n 320 miljoen mensen! Maar ook 'Europa-als-geheel' kan zich beter als marktpartij op de wereld profileren tegenover andere grootmachten, zoals de Verenigde Staten, Japan en Zuid-Oost-Azië. Het behoeft geen betoog, dat de Europese Commissie de samenwerking in Europees verband van nationale ondernemingen en wetenschapsinstellingen zoveel mogelijk bevordert. Hiertoe is een groot aantal specifieke programma's ontwikkeld.

Het is de diepe wens van de organisatie, dat tijdens de 'European Festivities' een aantal samenwerkingsprojecten, die bekend staan onder de naam 'Eureka-projecten', aan het grote publiek en aan specifiek geïnteresseerde doelgroepen kunnen worden getoond. Om dit te kunnen bereiken, zal dankbaar gebruik worden gemaakt van de medewerking, die het 'Eureka-secretariaat' uit Den Haag in dit opzicht heeft toegezegd.

Als locatie voor technologie- en telematicaprojecten is gekozen voor het Kerkplein, rondom de de Grote Kerk (VIP-village!). Daarbij wordt gebruik gemaakt van de zgn. 'Jumbotron', een enorm groot videoscherm (6 x 8 m), waarvan de beeldkwaliteit ook overdag uitstekend is.

Opgemerkt wordt nog, dat de PTT deze zomer in het gebouw 'De Witte' aan het Plein een zgn. 'Video Conferentie Centrum' opent, een faciliteit, die mogelijk ook tijdens de 'European Festivities' kan worden benut. Op het Kerkplein zullen ook de EG-Adviescentra voor ondernemingen aanwezig zijn.

zaterdag 9 september

Alternatieve infomarkt omkleed met muziek, theater etc. We zijn bezig Haagse groepen hiervoor te benaderen en daarnaast kunnen ook landelijke organisaties daar gaan staan met infostands e.d. (Congres EBN)

zondag 10 september

's Middags staan de thema's genetechnologie/bevolkingspolitiek en justitie/repressie centraal. (Kinderspektakel, wereldleiders schrijven)

We roepen 7 t/m 10 september uit tot landelijke aktiedagen tegen Europa '92! In verschillende steden zijn al plannen om te mobiliseren voor de EF-dagen d.m.v. actie en informatie. We hopen dat dit in meerdere steden navolging vindt. We vragen groepen en individuen die willen meehelpen de thema's in te vullen om contact op te nemen met de Initiatiefgroep. Dit geldt natuurlijk ook voor bands, theatergroepen etc. We houden julie de komende tijd natuurlijk op de hoogte.

De Initiatiefgroep tegen de EF is voorlopig te bereiken via postbus 10233 in Den Haag.

ad 1) Comité van aanbeveling

Groetjes!

mr. drs. L.C. Brinkman
Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezondheidszorg van 's-Gravenhage

mr. C.V. Martini
Wethouder Sociale en Economische Zaken van 's-Gravenhage

dr. E.H.T.M. Nijpels
Minister van Volksbuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer

S. Patijn
Minister der Koningin in de provincie Noord-Brabant

de Soet
-recteur Koninklijke Luchtvaartautoriteit

mr. dr. A.J.E. Havermans
Burgemeester van 's-Gravenhage

mr. R. Hazelhoff
Voorzitter Raad van Bestuur Algemene Bank Nederland

mr. J.P. van Iersel
Lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, voorzitter van de Beveiligingsraad

mr. J.F.A. 't Hart
-fectenhandel

dr. B.F. baron van 't Hart
Voorzitter Vereniging 't Hart

J. Stakelenburg
Voorzitter Federatie Nederlandse Vakbeveiliging

C.J. van der Klug
President Raad van Bestuur Federatie Nederlandse Vakbeveiliging

dr. R.W. de Kor
Vice Minister-Generaal, Minister van Milieubeheer

Mr. C.J.A. van 't Hart
Voorzitter

A.J.A. Verduyn Lunel
Wethouder Jeugd, Sport, Recreatie, Cultuur

Jhr. mr. B.-J.M. baron van Voorst tot Voorst
Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken

D. Westendorp
Directeur Consumentenbond.

DEN HAAG

OVER DE MOBILISATIE VOOR DE SAMENVOEGING VAN REVOLUTIONAIRE GEVANGENEN

Het volgende artikel is overgenomen uit de Aanzet (nr.19). Voordat we aan het artikel beginnen eerst even iets over deze Aanzet. Zoals bekend is de Aanzet overgegaan op een nieuwe vorm. Voortaan wordt er gewerkt met themanummers die eens per kwartaal zullen verschijnen. "We waren al langer ontevreden over het feit, dat we, ondanks dat we dat wilden, niet toekwamen aan een inhoudelijke uitdieping van zaken, die ons bezighouden en die tegelijkertijd van belang waren voor de beweging".

De nieuwe Aanzet staat in het teken van bajes en bajesstrijd. Een korte wandeling door dit nummer: een overzicht van de huidige en toekomstige ontwikkelingen in Nederland op het gebied van nieuwe bajes en de omstandigheden daarbinnen; daarop volgt een artikel over bajes en beweging. Welke plaats neemt bajesstrijd in, en wat houdt het in?; een aantal korte reacties op de bajesdemo van afgelopen jaarwisseling; gevolgd door een brief van Mustafa, symphatisant van Dev Sol, over zijn situatie in de bajes en wat hij vindt van de ondersteuning buiten; aansluitend een artikel dat een beeld schetst van de strijd in Turkse bajes; welke rol speelt de bajesstrijd in de totaalweigerstrijd, een interview; het interview met George Jackson gaat in op de rol van de strijd in de bajes voor de zwarte beweging in de VS; de laatste drie stukken hebben betrekking op de situatie in de BRD. Achtergronden van de hongerstakingseisen van de vrouwen in de Plötze. Ingrid Strobl over het dagelijks leven in de bajes, de tegenwerkingen en de eigen kracht. En tot slot een artikel over de bajes Weiterstadt. De tot nu toe meest geavanceerde bajes in de BRD.

Het artikel dat we overnemen in deze Zwarte is een vertaalde discussiebijdrage over de hongerstaking in de BRD. Het komt uit het Zwitserse blad "Informationen aus dem Widerstand". Het is geschreven in de periode kort nadat bekend geworden was dat de hongerstaking door de gevangenen uit RAF en verzet beëindigd was. Een periode waarin veel gespekuleerd werd, nog niets bekend was over redenen, waarom deze beëindiging of over eventuele toezeggingen, maar waarin tevens veel gediscussieerd werd. Met name over hoe wij buiten ons ingezet hadden en vanuit welke motieven we handelden. Veel vragen bleken open te staan. Deze discussiebijdrage geeft een aantal problemen weer, waar wij ook in Nederland mee te maken hadden/hebben. Eveneens geeft het mogelijkheden aan om de strijd buiten voort te zetten. We hebben dit stuk overgenomen omdat we in de afgelopen tijd veel over de hongerstaking in de BRD hebben gepubliceerd. We willen de discussie over bajesstrijd gaande houden. Niet alleen om de gevangenen te blijven ondersteunen, maar ook vanwege de internationale ontwikkelingen wat betreft de toename van repressie. We moeten de strijd binnen de bajes ook als onze strijd blijven begrijpen. Lees daarom ook deze Aanzet. Verkrijgbaar bij de betere linkse boekhandel. Abonneren kan door 26 piek te storten op giro 3890001 tnv. Aanzet Groningen, je krijgt dan 4 nummers (Groningers dokken 17,50). Postbus 902 9700 AX, Groningen.

Deze tekst is voortgekomen uit de discussies rondom de hongerstaking in de BRD en de eis voor samenvoeging.

Wij, twee mensen uit radikaal links, hebben bij het schrijven van deze tekst gemerkt, dat veel ervan nog onnauwkeurig, onvolledig blijft. We hebben desondanks besloten de tekst in zijn onvolledigheid te handhaven, het te beschouwen als discussiestuk voor de gemeenschappelijke discussie. We hebben deze tekst naar 'Informationen aus dem Widerstand in der Schweiz' en naar 'Machbar' gestuurd, omdat we de initiatieven, een forum voor de discussie over het verzet hier, over een perspectief goed vinden.

We vinden het, net zoals de makers en makers van 'Info's' en 'Machbar', ook belangrijk dat in deze kranten meer discussiebijdragen komen.

Op 12 mei '89 hebben de gevangenen uit de RAF, het verzet en andere strijdende gevangenen hun hongerstaking voor de samenvoeging in een of twee grote groepen en de vrijlating van de gevangenen, die niet tot gevangenschap in staat zijn, afgebroken (de vrouwen in de west-berlijnse bajes Plötzensee hebben haar hongerstaking eind mei afgebroken, de gevangenen uit Action Directe in Frankrijk zijn nog steeds in hongerstaking). Het afbreken van de hongerstaking kwam voor ons plotseling - onverwacht. Het was duidelijk, dat de situatie op dat moment (dus gedurende de pinksteren) voor Rolf Heissler en Gabi Rollnick, maar ook voor andere gevangenen die nog niet zo lang in staking waren, zich zo zou toespitsen dat ze gedurende deze dagen in coma zouden raken of al dood zouden zijn. Ondanks de harde houding van de BRD-regering, die doden inkalkuleerde en ook de inschatting dat het verzet buiten niet in staat is, stappen

te zetten, die de krachtsverhouding in deze strijd verandert - hadden wij ingeschat dat de gevangenen hun hs niet zouden afbreken. De staking was, zoals dat met name in de eerste hs-verklaring tot uiting kwam, bepaald, vanuit een existentialiteit, die geen tussenweg meer toelaat, geen bemiddeling. "Nu laten we niet meer los totdat we de samenvoeging bereikt hebben".

Deze situatie - aan de ene kant de staking, die zich steeds meer toespitste, en aan de andere kant, de onmogelijkheid voor ons, deze krachtsverhouding ten gunste van de gevangenen om te keren - heeft ons steeds meer geblokkeerd. Dat zoveel mensen zich met eisen van de gevangenen solidair verklaarden veroorzaakte in het begin van de staking een kleine euphorie - het leek erop dat de samenvoeging ditmaal in de praktijk werkelijk doorgezet zou worden. Dat dit echter niet genoeg zou zijn, had ons allen na enige tijd duidelijk moeten zijn - op z'n laatst op het moment dat Karl-Heinz Dellwo en Christa Eckes, die de hs-ketting begonnen waren, hun hs hadden onderbroken. "We nemen dus met name voor al diegenen buiten de toespitsing nu weg; dan kan ook politiek verder worden overlegd en door middel van een nieuwe aanloop worden gehandeld. We hebben nog niets. Veel zal van de kracht van buiten afhangen".

Het heeft ons steeds meer geblokkeerd deze nieuwe aanloop niet te halen, het eigen offensieve handelen is voor een groot deel weggevalen. Wat overgebleven zou zijn, zou het reageren op het vermoorden van de gevangenen zijn. Dat kan niet goed gaan, noch voor de gevangenen noch voor ons. Eraan vastblijven houden, op het punt te wachten waarop we al zó in de hoek geduwd zijn, dat we niet meer weggelaten. Het moet wel tot een nederlaag voeren om pas op dat

punt van de totale aanval af te breken.

De hs werd afgebroken zonder een toezegging (tenminste van wat er tot nu toe naar buiten doorgedrongen is) zonder een concreet resultaat m.b.t. de eisen van de gevangenen. Er zijn veel oorzaken waarom dat zo is - over enkele, zonder ze allemaal te kennen kunnen we discussiëren. We vinden het belangrijk onze gedachten te laten gaan over de gehele ontwikkeling tijdens de laatste vier maanden en speciaal de situatie waar het verzet in Zwitserland voor staat.

De gevangenen hebben in hun verklaring gezegd "Nu laten wij niet meer los...". Dit wij, hebben we niet begrepen, er niet of te weinig over gepraat wat de politieke dimensie van slechts deze ene zin zou kunnen inhouden. We hebben dat meer betrokken op hen, de gevangenen, dan ook op ons, het verzet buiten de bajes. Dat komt ook tot uitdrukking in de mobilisering voor de hs, waarin de oriëntatie op de omstandigheden waarin de gevangenen zich bevonden extreem sterk was - veel minder dan op hun identiteit, de politiek waarvoor ze staan. We hebben hun omstandigheden tot onze hoofdstrijd gemaakt en veel te weinig hoe we ons een revolutionair perspectief voorstellen, hoe we dat kunnen bevechten.

De strijd voor de samenvoeging heeft met de oproep van de 'Initiativkreises für den Erhalt der Hafenstrasse' nieuwe grond onder de voeten, een nieuwe richting gekregen. Van begin af aan werd geprobeerd met de eis voor samenvoeging een breedte te bereiken, die zeker voor het doorzetten van de eisen - als ook in het geheel voor de fundamentele verandering van de machtsverhoudingen - noodzakelijk is. Het ging er in eerste instantie om, dat de eis in de hoofden van de mensen aanwezig blijft en dat het bewustzijn over de noodzaak van de samenvoeging zich versterkt, ook

buiten de kring van autonomen en anti-imperialisten.

In het begin van de hs hebben velen nieuwe structuren gevormd, er is veel gebeurd wat betreft publiciteit en propaganda, informatie, verklaringen, info-buro's, manifestaties, persberichten, zwaaiacties - een net van informatie en uitwisseling.

Het doel daarmee een breed spectrum te bereiken, dachten we al snel te hebben bereikt: De Grünen, KPD (Komm. Partij Duitsland), delen van de SPD, delen van de vakbonden, humanitaire en kerkelijke kringen, autonomen, anti-imperialistische en antipatriarchale groepen en veel andere mensen. Zij solidariseerden zich met de strijd en de eisen van de gevangenen vanuit heel verschillende invalshoeken, hebben het opgepakt en willen de discussie met de gevangenen. Ze doorbreken daarmee de isolatie van de gevangenen en stellen zo eigen initiatieven tegenover de kriminalisering van de politieke discussie.

Zeker, deze breedte geeft een nieuwe kwaliteit aan, maar het is deels ook misleidend. Er ontstond een samenkomen op grond van de eisen - echter niet op basis van hoe we ons een verandering van HEERsende verhoudingen voorstellen.

De politiek en de hongerstaking: de CDU- en CSU-deelstaten volgden vanaf het begin de politiek van de harde hand: niet toegeven. De SPD-deelstaten wilden onderhandelen over samenvoeging in groepen van ong. 5 gevangenen. De Groenen weigerden mee te doen aan de demonstratie van 29 april in Bonn, omdat het organisatiecomité niet breed genoeg zou zijn. Toen hongerstakingskomités vaste info-buroos open wilden stellen in verschillende Duitse steden, moesten sommige afdelingen van de Groenen tot medewerking worden gedwongen, terwijl andere vanaf het begin meewerkten.

Van onze verhouding tot de politieke gevangenen, waarvoor ze staan, hun politiek, is veel weggefallen. Door het ontstaan en de continuïteit van de guerilla in West-europa en het zich steeds verder uitbreidende verzet, hebben we begrepen dat revolutionaire politiek, gewapend of ongewapend in de metropolen niet alleen noodzakelijk, maar ook mogelijk is.

De gevangenen staan daarvoor, én daarvoor, dat de politieke identiteit sterker is dan de moorddadige aanvallen van de HEERsenden -dat het mogelijk is de eigen identiteit te bewaren, en die ook steeds weer opnieuw te bevechten en verder te ontwikkelen.

Wat wij -en velen- te weinig begrepen hebben is dat het doorzetten van de eisen betekent, ze tot onze eigen zaak te maken, ze niet alleen in een ondersteunende verhouding op te pakken. Ze tot eigen onderwerp te maken, ze te verbinden met een eigen bepaling van revolutionaire politiek. Konkrete initiatieven wat dat betreft, die een mogelijkheid tot aanpakken en perspectivische waarde in zich dragen.

Dus er ook in en tijdens de campagne over te praten en er aanzetten voor te ontwikkelen, hoe we onze voorstellingen van een revolutionaire ontwikkeling en de brede mobilisering, de bereidheid en openheid van velen, met elkaar verbinden.

Hoe we daarin stappen maken die verder geleid kunnen worden. Kollektiviteit en zelfbepaling ook voor ons hier buiten zo te kunnen begrijpen, dat we gemeenschappelijk, met onze verschillen om de ruimte vechten, waarin onze voorstellingen, onze inhoud konkrete en kontinue vormen aanneemt.

Het doorzetten van de eis betekent, dat tussen deze beide momenten een dialektiese verhouding bestaat -dus tussen de breedte, die de eis uit heel verschillende motieven ondersteunt en de eigen revolutionaire inhoud, het bewustzijn erover, dat de krachtsverhouding voor het materiële doorzetten ervan slechts over de revolutionaire verdere ontwikkeling, die tot uitdrukking komt in de kollektieve aanval op dit systeem, kan worden veranderd. Aan deze dialektiese verhouding heeft het ontbroken. Daarin ligt een van de centrale zwakheden van de mobilisering rond de hs. Deze breedte van mensen, het veelvoud van de ondersteuningsbijdragen, zouden alleen dán werkelijk tot het doorzetten van de eis geleid hebben, als deze beide momenten samengekomen waren.

Wij -de vrouwen en mannen uit de autonome/anti-imperialistische antipatriarchale beweging- hebben onze aanzetten en gedachtes te weinig ingebracht. Het bepalen van een eigen perspectief is zowel inhoudelijk als materieel niet tot uitdrukking gekomen.

Dat is zeker niet een taktiese verhouding, het is een uitdrukking van onze moeilijkheden, op verschillende punten -zowel hier in Zwitserland, als ook in andere landen.

De 'bundesweite' demo in Bonn was ongetwijfeld de grootste demo, die tot nu toe voor de samenvoeging van politieke gevangenen heeft plaatsgevonden. Het was echter ook een demo, die tegen de verwachting in op het eind vooral door de autonome/anti-imperialistische antipatriarchale scene gedragen werd. Velen, juist uit het reformistische spektrum zijn al in de voorbereidingen afgehaakt. Daardoor werd ook duidelijk, dat deze brede mobilisering slechts zolang standhoudt, tot dat eigen, praktische stappen nodig zijn, die boven het schrijven van resoluties en zwaaidemo's uitstijgen.

Tegelijkertijd hebben heel weinig militante aanslagen plaatsgevonden -in tegenstelling tot de hs in de BRD in 84/85, waar een regelrecht offensief van het verzet, strijdende eenheden en de guerilla plaats heeft gevonden. Waar ze zich gezamenlijk in een politieke samehang -het front- gesteld hebben. Een fundamenteel onderscheid met de konfrontaties in '89, maar de dialektiek tussen revolutionaire politiek en brede mobilisering heeft dan ook in '84/85 niet plaatsgevonden. De eisen werden niet door vele verschillende groepen en mensen opgepikt -het was vooral de autonome/anti-imperialistische en anti-patriarchale scene, die de eisen zowel inhoudelijk als ook prakties droeg. De eisen werden in '84/85 niet ingewilligd -ze werden politiek doorgezet- wat betekent dat in de 80-er jaren, na de moord op de Stammheimgevangenen en Ingrid Schubert, de nederlaag en het terugtrekken van links buiten, een nieuw perspectief van revolutionair verzet kon worden ontwikkeld.

Om de samenvoeging en de vrijlating van de gevangenen, die niet tot gevangenschap in staat zijn materieel door te zetten is er nog steeds niet genoeg sterkte aanwezig.

En in deze eigen zwakte, valt er veel te overleggen. In deze moeilijkheid, deze tegenspraak, dus de brede mobilisering en het gebrek aan eigen revolutionaire bepaling, heeft de aanval op de Frankfurter beurs een nieuwe, andere inhoud gebracht.

"Nu revolutionaire initiatieven te ontwikkelen betekent, de stap te zetten, de eenheid van de strijd weer te herstellen! Het opheffen van de scheiding tussen de mobilisering voor de doorbraak van de samenvoeging en die van het vormen en doorzetten van een projekt van revolutionair links..."

In de verklaring en inhoud van de aktie komt tot uitdrukking, dat het omzetten van de eisen te maken heeft met het opnieuw bepalen van eigen stappen -er steeds weer van bewust te worden dat objektief revolutionair geweld noodzakelijk is- en daarin ook subjektief bepalen hoe we in de strijd voor een revolutionair perspectief verder komen. Dus dat het belangrijk is deze strijd op te nemen, om de praktische stappen tegen alle shit, die ons voortdurend scheidt van dat, wat we weten en voelen, wat we dagelijks (op)nieuw ervaren, en dat wat we er tegen over willen stellen.

De aanslag op de Beurs in Frankfurt: op 12 april werd de Beurs in Frankfurt tijdelijk bezet. Computers werden vernield en er werd brand gesticht. Doel van de aktie was om d.m.v. het gebruik van tegengeweld een antwoord te geven op de schijnoplossingen en truuks die toegepast werden om de hongersstaking te breken, en het ontwikkelen van lijnen voor revolutionaire interventie. Drie mensen werden opgepakt. (verklaring: Zwarte 125)

Dat bedoelden we ook toen we aan het begin schreven dat we de eisen maar voor een deel werkelijk begrepen hebben. Dat we ons, veel te sterk aan de gevangenen, hun omstandigheden georiënteerd hebben, en te weinig aan wat we niet willen, willen verder ontwikkelen. De dimensie van de konfrontatie -revolutionair politiek-staat- hebben we weliswaar begrepen, maar het is ons niet gelukt

het in de praktijk om te zetten en tastbaar te maken.

De strijd met de politieke gevangenen, vóór hen, d.w.z. voor de gevangenen een bescherming te bevechten, was altijd al een bestanddeel van de anti-imperialistische strijd. We hebben ons altijd daartoe verhouden, ook al was het soms pas laat of onduidelijk. De strijd van de politieke gevangenen in West-europa waarvoor ze staan, hun politiek, heeft met ons te maken -we zien onszelf als deel van dezelfde ontwikkeling. En dat is ook het verbindende element, ook als er inhoudelijk veel belangrijke verschillen, kritieken zijn. We hebben een gemeenschappelijke basis, die door het doel, -een maatschappij zonder uitbuiting en onderdrukking-, en op de weg er naar toe- jezelf als gehele mens in deze ontwikkeling stellen- het scheppen van strijdende kollektieven definieert.

....In de harde houding van de BRD-regering, vooral in de door CDU en CSU geregeerde deelstaten (maar ook het takties manoeuvreren van de SPD en de Groenen) werden en worden de machtsverhoudingen open en duidelijk: de staat heeft alles ingezet om zijn macht tegenover de gevangenen hoog te houden, ondanks grote en internationale openbaarheid niet alleen de isolatiefolter voort te laten bestaan maar ook door het inplannen van dode gevangenen.

Ondanks tijdelijke tegenstellingen en conflicten binnen de verschillende frakties van de heersenden, heeft zich de harde houding doorgezet. Tegenover de revolutionaire, antagonistische krachten -dus de mensen die een onverzoenlijke verhouding tot het systeem hebben- wijken ze geen milimeter af van hun machtspositie, want juist tegenover de politieke tegenstanders moet het geweldsapparaat zijn sterkte laten zien, opdat de staat zijn geloofwaardigheid niet verliest. Dat wordt bij de strijd voor de samenvoeging (zoals bij alle andere konfrontaties die in hun kern in een onoplosbare tegenstelling tot het HEERsende systeem staan) bijzonder belangrijk.

De strijd voor het doorzetten van de samenvoeging is niet simpel een strijd voor de verbetering van de hechtenisomstandigheden -een hervorming binnen de bajes- maar is een revolutionair projekt, zowel binnen de bajes als erbuiten.

Dat ze hun harde houding kunnen en konden doorzetten heeft te maken met de mobiliserings en konfrontaties van het verzet van de laatste jaren. In de laatste jaren waren er vele en steeds scherpere konfrontaties en mobiliserings tegen de verschillende grote projekten van de HEERsenden, steeds meer vrouwen en mannen worden zich ervan bewust dat er binnen dit systeem geen leefwaardig perspectief bestaat.

In dit proces dat zich ook voordeed in de breedte van de mobilisering voor de samenvoeging zijn de revolutionaire inhouden nog te weinig sterk ontwikkeld om ze concreet en kontinu als leef- en strijdperspektief tegenover de aanvallen van de HEERsenden te stellen. In vele zelfbepaalde konfrontaties kon de eigen bepaling niet verder ontwikkeld worden, konden de nieuwe momenten en sterke punten van de konfrontaties -waarin ook met oude en starre manieren van dingen aanpakken en structuren onder en van ons gebroken werd- niet vastgehouden, ontplooid en verder ontwikkeld worden. Ze vielen vaak weer terug tot een reageren op aanval-

len van de HEERsenden (b.v. de konfrontaties) van de Hafenstrasse 85-87 en de nu dreigende ontruiming).

Gegeven deze moeilijkheden en de gebrekkige sterkte vinden wij het afbreken van de hongerstaking terecht. Wij willen geen dode kameradinnen en kameraden. Omdat we de kracht tot de materiele doorvoering van de eisen niet hebben gehad, zouden dode gevangenen noch het verzet buiten beslissend verder gebracht hebben, noch zou er iets fundamenteel veranderd zijn in de hechtenisomstandigheden van de gevangenen. We zouden in deze konfrontatie alleen maar vanuit een gevoel van onmacht hebben kunnen reageren. Dat betekent ook dat we er verder over moeten nadenken, hoe we de samenvoeging en de vrijlating van de gevangenen, niet tot gevangenschap in staat zijnde, materieel door kunnen voeren. Hoe we de krachtsverhouding in ons voordeel veranderen en de strijd voor de samenvoeging van alle strijdende gevangenen tot een vast bestanddeel van onze ontwikkeling maken. Daarbinnen moet ook de vraag gesteld worden hoe we de hongerstaking van de gevangenen van Action Directe voor hun samenvoeging kunnen ondersteunen en openbaar maken.

De grenzen waar we op gestoten zijn, zijn niet alleen grenzen binnen de mobilisering voor de samenvoeging. De vragen, problemen en overwegingen die opduiken, komen ook voor binnen de andere aktuele konfrontaties. We moeten zeker veel meer nadenken over de oorzaken, aan de wortels van de heersende uitwerkingen van het patriarchaal imperialistische systeem - meer nog! Ze benoemen is één deel, ze tot doel van onze militante politiek maken is het andere.

We willen meer beginnen vanuit onze konkrete ervaringen in het dagelijks leven, dat wat ons weerhoudt, manipuleert, bepaalt en uitbuit. De eigen voorstellingen van een bevrijd leven tot uitgangspunt van ons konkrete handelen maken, opdat onze utopieën en doelstellingen (een fundamentele verandering van de bestaande verhoudingen op alle gebieden) grijpbaarder en makkelijker op te pikken worden. Voor ons betekent dat ook de onderscheiden voorstellingen en uitgangspunten meer te respekteren - daar open over te praten, elkaar serieus te nemen en er zo over na te denken en aan te werken, hoe we met onze gehele veelvuldigheid en verschillen een kracht en perspektief tegen de destructie en beHEERSing kunnen ontwikkelen.

Wij denken, dat dat in de verschillende konfrontaties ook de beginpunten van de discussie zijn, concreet na te gaan hoe wij de konfrontatie verder bepalen, om niet alleen te reageren of leeg te lopen.

Voor ons zijn ondanks vele moeilijkheden veel momenten samengekomen en daar willen we verder op bouwen. In het weten dat een fundamentele verandering niet op de korte termijn te bereiken is, dat de weg daarheen moeilijk is - maar ook met het vertrouwen, dat een revolutionair perspektief hier voor ons bereikbaar - te bevechten zal zijn.

Zürich, eind mei 1989

Uit: Informationen aus dem Widerstand in der Schweiz, nr. 5 (4 juni 1989)

NIX NIEUWS VAN

Uit de kritiek, die in de Zwarte nr.129 werd geuit op Maria Mies, blijkt al een gevoel van onbehagen; onbehagen over de richting waarin discussies binnen de beweging verlopen over betekenis en functie van nieuwe uitbuitings- en beheersvormen in onze kapitalistische samenleving.

De vraag kwam ook op, om wat uitgebreider in te gaan op het vermelde probleem in de theorie van Mies c.s.

Het ging om de vraag, of de reproductie-arbeid van de vrouw (met de subsistentie-ekonomie als onderdeel ervan, die weer heel duidelijk in de Derde Wereld vorm heeft) tot nu toe minder vervreemd is, minder sterk gecontroleerd onderdeel is van de kapitalistische samenleving en daarom 'n bron bij uitstek vormt voor de ontwikkeling van een nieuwe samenleving.

Mies deed op grond van haar inschatting een gooi naar zo'n nieuwe samenleving met haar ekofeminisme.

De hier volgende tekst geeft een helder beeld van de geschetste problematiek. En de konklusies zijn ondanks de niet makkelijk toegankelijke tekst, niet mis te verstaan

De belangstelling onder vrouwen voor bio- en genetechnologie is sinds het vrouwenverzet tegen deze technologieën is gekriminaliseerd, opnieuw sterk toegenomen. De toename in de belangstelling ging gepaard met een afname in het historisch en theoretisch perspectief van het verzet. Anders gezegd: de ingreep in het baarvermogen van de vrouw wordt als een schrikbeeld zonder weerga beschouwd. En daarbij wordt vergeten, dat het kapitaal en het patriarchaat de reproductie-arbeid van de vrouw al veel eerder voor hun doelstellingen hebben weten in te zetten en te gebruiken. Wij willen dit aan de hand van citaten uit verklaringen van Rote Zora van vóór 18-12-'87 aantonen. Op die datum vordde aanslag van Rote Zora plaats, in verband waarmee Ingrid Strobl werd gearresteerd. Ingrid werd 2 weken geleden veroordeeld tot 5 jaar gevangenis omdat ze zich op haar recht op zwijgen beriep.

Door de toegenomen belangstelling van vrouwen voor genetechnologie is dit onderwerp plotseling uit een sluimerend bestaan gewekt, waarin het jarenlang verkeerde, ondanks dat al die tijd deze technologie, de kennis over bevolkingspolitieke ingrepen op vrouwen bestond.

De huidige belangstelling onder vrouwen draait grotendeels steeds weer om het punt van de direkte

betrokkenheid van vrouwen. En daarbij wordt deze direkte betrokkenheid dan steevast beperkt tot de individuele beslissing op de vraag, of zwangerschapsonderzoek, vruchtwaterpunctuur, spermbank en kunstmatige inseminatie misschien tóch wel zinvol zou kunnen zijn, omdat men anders het gevaar zou kunnen lopen mismaakte kinderen of helemaal geen kinderen te krijgen.

Zulke discussies eindigen dan meestal met de vraag: hoe kunnen we de andere vrouwen, die als vrouw slachtoffer van deze technologie zijn, zó ver krijgen te samen de genen technologie in z'n geheel af te wijzen, samen principieel te weigeren aan deze controlerende ingreep en de manipulatie van onze kinderen mee te werken en samen het zelfbeschikkingsrecht over ons lichaam op te eisen en persoonlijk ook door te drukken. We hebben het bij zulke discussies dan wel over de verarmde vrouwen in de 3-kontinenten, over de nieuwe methodes voor "selectie" en

"uitroeing"; maar de enige konklusie die we, als alles meezit, daaruit weten te trekken is: individuele weigering is niet voldoende; wij moeten onszelf en andere vrouwen informeren en voorlichten over het echte doel van de genetechnologie en de bevolkingscontrole; we moeten het kader zien aan te geven, waarbinnen onze eigen persoonlijke 'beslissing' uiteindelijk staat; we moeten alle vrouwen zien te motiveren om gezamenlijk de genetechnologie af te wijzen. Bij de toelichting op actievergaderingen en bij strategiediskussies blijken vaak een tweetal voorwaarden voor verzet heel gemakkelijk over het hoofd te worden gezien.

1) Bestaat het gevaar van totale patriarchaal-kapitalistische onderwerping van de vrouw pas sinds de kapitalisering en de verandering van het vrouwelijk arbeidsvermogen in 'warenvorm'? D.w.z. bestaat dit gevaar pas sinds het gebruik van de vrouwelijke reproductie-arbeid als direkte (dus niet via het loon van de man) bron van meerwaarde en winst? Is dus de vrouwelijke reproductie-arbeid zoals die tot nu toe bestond, minder vervreemd dan de produktie-arbeid? En was de vrouwelijke reproductie-arbeid voor de vrouwen dus een voortdurende bron van verzet, die nú pas met behulp van de reproductietechnologie uiteindelijk volledig afgesloten kan worden?

2) Kan de oproep tot boycot en weigering iets anders zijn dan 'n typische strategie van een stelletje burgerlijke, geprivilegeerde vrouwen uit de metropolen, die nog over voldoende individuele speelruimte beschikken om hun lijf en reproductie-vermogen niet zo

HET PATRIARCHAAT

heel direkt aan het kapitaal te hoeven verkopen?(....)

Wij zijn van mening, dat het kapitaal alles behalve uit machteloosheid tegenover de vrouwen haar arbeidsvermogen tot nu toe nooit helemaal in de ware vorm heeft opgenomen. Juist de niet-waren-vorm van de reproductie-arbeid had het kapitaal nodig voor zijn gebruik van de produktie-arbeid; enerzijds om de loonkosten te kunnen drukken, anderzijds om juist het verzet van de arbeidersters te kunnen verhinderen.

Ook zonder dat de reproductie-arbeid heel direkt als waar werd gebruikt, werd ze evengoed op de behoefte van het kapitaal toegesneden, van een vóór-kapitalistische in een kapitalistische vorm veranderd; net zo goed als de arbeid in het direkte produktie-proces. Het fenomeen "huisvrouw" bestaat pas sinds het kapitalisme. En de "uitsluitend-huisvrouw" is een produkt van de burgerlijke klasse!

Aanvankelijk was de proletarische vrouw gedwongen zowel fabrieksarbeid te verrichten, als ook subsistentie-arbeid, d.w.z. arbeid op het lapje grond voor eigen gebruik. Er bleef haar dus helemaal niet zoveel tijd over voor de zgn. "liefdesarbeid", ter reproductie van de mannelijke en de toekomstige arbeidskracht.(....) Het kapitaal bereikt z'n doel pas echt, wanneer vrouwen niet alleen maar produceren voor het opnieuw bruikbaar maken van de arbeidskracht, maar wanneer vrouwen bruikbaarheid als eigenschap van arbeidersters voor het kapitaal produceren.

Om dat te bereiken moest eerst maar eens de vóórkapitalistische reproductie uit de traditionele subsistentie-arbeid worden vernietigd. Want die stelde de arbeidersters zo nu en dan in de gelegenheid om zich aan de produktiedwang te onttrekken, om zich slechts zóver aan arbeid in loondienst te onderwerpen, als zij niet in hun eigen levensonderhoud door middel van subsistentie-arbeid konden voorzien.(....)

In de metropolen verliep het proces van onderwerping van de thuisarbeid onder kapitalistische controle parallel met het ter beschikking stellen van arbeiderswoningen en het instellen van maatschappelijke gezinsverzorging door overheid en bedrijfsleven(.....).

Maatschappelijk-werkersters dwongen de arbeidersvrouwen tot het voeren van een "geordende huishouding", tot het gebruik van een "huishoudboekje", tot het toezicht houden op het naar school gaan van de kinderen, tot het voorkomen dat de man al 't geld in de kroeg verzoop: allemaal maatregelen die de verlaging van de reproductiekosten

van de arbeidskracht tot doel hadden en daarmee dus de meerwaarde groter maakten. De kinderen en de vrouwen zelf moesten maar zien rond te komen met de opbrengst uit subsistentie-arbeid, werkzaamheden in de buurt en kostgangers.

De laatste stap in dit proces was de direkte verkoop van hun arbeidskracht aan het kapitaal(....).

In Nazi-Duitsland leek het te lukken om de vrouwelijke reproductie-arbeid ook heel konkreet onder kapitalistische heerschappij te brengen(....). Het zgn. "gezinsloon" - dat natuurlijk in de handen van de man terecht kwam - bestond uit sociale uitkeringen, leningen voor jonggehuwden, kinderbijslag en hoger arbeidsloon; en door middel van "scholing voor aanstaande moeders", "Lebensborn", kreches, kleuterscholen en meer van dat soort "sociale hulpdiensten" van de overheid werd de traditionele "thuisarbeid" door maatschappelijke controle-instellingen overgenomen en betaald. Dit zgn "sociale loon" kwam volgens de Nat.-Soc. selectiekriteria uitsluitend ten goede aan "arische, erfelijk gezonde, volgzame en produktief sterke duitse arbeidersgezinnen"... alles wat maar 'n beetje afweek van de Nazi-norm van klein-gezin werd als kiem voor subversie en arbeidsweigering beschouwd en verdween in de vernietigingskampen(....).

De combinatie Staat/Kapitaal gaat er flink op vooruit door de toename van de relatieve meerwaarde, die de investeringen in het systeem van absolute controle en produktiviteitsbereidheid van een klasse in z'n totaliteit (dus inclusief de reproductie van die klasse) opleverden.

Tot dan toe betaalde het kapitaal door middel van het arbeidsloon de onderwerping aan het produktieproces (hetgeen echter nooit helemaal gelukt is); maar door middel van het sociale loon betaalt nu het kapitaal de onderwerping aan gekontroleerde reproductiesystemen.

De reproductie-arbeid van de vrouw bleef niet langer meer beperkt tot een afzonderlijke man, maar werd gericht op de hele maatschappij, op de reproductie van de klassenverhoudingen in z'n geheel.(....)

Hierboven hebben we geprobeerd aan te geven, dat ook zonder reproductie-technologie de kapitalistische overheersing over en de invloedname op de vrouwelijke reproductie-arbeid allang heeft plaatsgevonden. De vrouw kan zich hieraan niet meer onttrekken door 'n persoonlijke weigering, zelfs niet wanneer ze alleen nog maar meisjes reproduceert en de kinderen in d'r eentje opvoedt.

Het wijdverbreide schrikbeeld, dat pas met de opkomst van de genentechnologie het

lichaam van de vrouw en de vrouwelijke reproductie-arbeid volledig dienstbaar wordt gemaakt aan het kapitaal en erdoor wordt gebruikt, dat pas met het opsplitsen van het vrouwelijk reproductievermogen de onderwerping van vrouwen mogelijk is geworden en onomkeerbaar is gemaakt, is een botte vervalssing van de werkelijke verhoudingen, waarin tegenwoordig de niet-verhandelbare waren, zoals de vrouwelijke arbeid, aan het kapitaal zijn onderworpen.

In een latere verklaring van Rote Zora, naar aanleiding van de aanslag op het instituut voor eugenetica in Münster staat het een en ander geschreven over de basis van het verzet tegen genen- en reproductietechnologie.

Wij zien in de strijd tegen de bio- en genentechnologie een uitgangspunt om ons verzet tegen dit systeem, tegen elke vorm van onderdrukking, en onze strijd vóór vrouwenbevrijding wereldwijd te ontwikkelen. Wij zien onze strijd hier niet geïsoleerd van de uitwerkingen van het imperialisme in de Derde Wereld, maar als konkreet, daadwerkelijk anti-imperialisme; want we proberen de vlekkeloze ontplooiing van de strategieën van het kapitaal en z'n greep op de structuren in de Derde Wereld HIER te verhinderen.(...)

De discussie over de eugenetika geeft een indruk van het gebrek aan perspectief binnen de vrouwenbeweging, zeker zoals de discussie in Berlijn op het Antigena-kongres verliep. Waar bleven daar de eisen

en initiatieven, die de heersende kaders doorbreken? Waar werden daar onze feministiese idealen nog opgeëist?

Gehandicapten verlangden in Berlijn de sluiting en opheffing van de eugenetische informatie-buro's. Deze instellingen zijn namelijk 'n soort knooppunt voor het in kaart brengen van de gezondheidstoestand van een zo groot mogelijke groep mensen, schakelpunt voor de selectie van gewenste en ongewenste nakomelingen, propagandacentrale voor de verbreiding van het idee, dat alle maatschappelijke problemen - van alcoholisme tot allergieën, van kriminaliteit tot lichamelijke of geestelijke afwijkingen - dat ze allemaal biologies bepaald zijn en dus door de mediese wetenschap hersteld kunnen worden.

Tegen de eis van de gehandicapten rees op grote schaal verzet onder de vrouwen: aan iedere vrouw apart zou het recht moeten worden ingeruimd, om te beslissen of ze een gehandicapt kind wél of niet wil. Iedere vrouw zou zelfstandig deze beslissing moeten kunnen nemen. De eis voor sluiting zou 'n soort taboe leggen op het zelfbeschikkingsrecht.

Nou, ondertussen heeft zich inmiddels een ander taboe in onze hoofden genesteld: het taboe om boven de bestaande maatschappelijke verhoudingen uit te denken en ideeën te ontwikkelen en om het recht op te eisen, anders te zijn dan de doorsnee mens; het recht op te eisen, om in weerwil van de propaganda van de eugenetica, de artsen en sociaal-politici een samenleving te ontwerpen en voor 'n samenleving te vechten, die de integratie van zieken en gehandicapten mogelijk maakt; een maatschappij waarin deze mensen niet als last worden beschouwd (....).

Zelfbeschikking heeft uiteindelijk dáár haar grenzen, waar vrouwen in psychiatrische klinieken en op bijzondere scholen, onaangepaste vrouwen hier en vooral ook "overtollige" en verzet plegende vrouwen in de Derde Wereld zich niet vrijwillig laten onderwerpen aan de bevolkingspolitieke doeleinden van de heersenden - dit staat als 'n paal boven water, ook al wordt 't allemaal aangeprezen voor de "best-

wil" van de gehandicapten, de kinderen in het bijzonder onderwijs, de psychiatrische patiënte en de armen in de Derde Wereld.

Met behulp van de genetische klassifikatie moet alles uitgesloten worden, dat niet onvoorwaardelijk zich laat onderwerpen aan de normaliteit van het kapitalistische dagelijkse leven. Er wordt tegenwoordig al gewerkt aan het omlaagbrengen van de behandelingskosten van "zieke" kinderen en volwassenen door middel van kosten-batenanalyses. Tijdens het fascisme werd dit probleem opgelost door middel van slechtere behandeling en verzorging en later door vernietiging van het "minderwaardige" leven. Tegenwoordig hanteert de eugenetica elegantere en subtielere methoden: door propaganda voor "zelfbeschikkingsrecht van de vrouw, het voorkómen van leed voor gehandicapten en hun families" wil men bereiken, dat vrouwen zich vrijwillig onderwerpen aan de bevolkingspolitiek van de machthebbers.

De wens van vrouwen naar een gezond kind is allereerst maar eens het bewijs voor 't feit, dat in deze staat nog steeds de vrouwen de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor de kinderen moeten dragen en dat dus daarmee elke afwijking van wat normaal wordt genoemd ten laste van de vrouw komt. In de economie van het kapitalistische/patriarchaal systeem zijn vrouwen nog steeds een "vrij inzetbaar potentiëel", zowel in de reproductie-sektor als op de arbeidsmarkt, 'n potentiëel dat objectief doorslaggevend voor verlaging van de loonkosten kan worden ingezet.

In diezelfde logica past 't, dat vrouwen hoogproductieve, d.w.z. gezonde kinderen ter wereld brengen, die zo goedkoop mogelijk voor man/kapitaal/staat moeten worden klaargestoomd. Vrouwen die zich tegen deze plannen verzetten, kunnen rekenen op een hele reeks sancties: 1) inperking van de financiële mogelijkheden, wanneer gehandicapten gezinsleden niet langer meer worden onderhouden via kollektieve bijdrage van bijv. ziekenfondsen of andere sociale fondsen.; 2) inperking van de persoonlijke mogelijkheden, wanneer vrou-

wen voor de verzorging van gehandicapten alleen moeten opkomen: maatschappelijke isolatie, buiten gesloten worden van het maatschappelijke leven, psychiatrisering, gedwongen sterilisatie enz. Door het brede aanbod aan preventie en onderzoek van de kant van de eugenetica worden de angsten van vrouwen gekanaliseerd, de eigenlijke oorzaken, zoals bijv. de chemiese industrie, de atoomlobby en de producenten van giftig afval, worden verdoezeld en de problemen worden geïndividualiseerd. Een gifafval-schandaal versterkt eerder de roep om uitbreiding van eugenetische konsultatie voor zwangere vrouwen, dan om verhoging van de druk op de gifproducenten. (....)

Voor de inperking van ziekte-verwekkende oorzaken bij pasgeboren kinderen hebben we echt geen eugenetische konsultatieburo's nodig! Wat wél nodig is, is ten eerste, dat de ziekte-verwekkende voorwaarden van ons milieu en van ons bestaan radikaal worden verboden en afgeschaft; ten tweede, dat de technies-mediese tak van de verloskunde, die voor niet minder dan 50% verantwoordelijk is voor misvormingen bij babies, wordt verboden en afgeschaft.(...)

Het begrip "zelfbeschikkingsrecht" van zwangere vrouwen is in deze samenhang volledig misplaatst: artsen bepalen, welke onderzoeksmethoden worden gebruikt; de eugenetica bepaalt, hoe de gegevens worden geïnterpreteerd; en §218, onder welke voorwaarden er geaborteerd wordt. Achteraf bezien moeten we konstateren, dat de campagne van de vrouwenbeweging rond §218 uiteindelijk precies - ook al was 't veelal onbewust - in de lijn past van de eugenetica, de selectie en het voorkómen van misvormde kinderen. Dit blijkt heel duidelijk uit de eugenetische indikatie.

De angst, die in de laatste jaren heel systematies is aangewakkerd, voor een gehandicapt kind, de strategie, om de kosten-batenanalyse in de hoofden van de mensen te prenten, ziekte af te schilderen als een individueel probleem: dat alles heeft zichtbaar resultaat opgeleverd.

Het recht opeisen, om zelfbepaald gebruik te kunnen maken van de eugenetische konsultatieburo's, betekent in feite niets anders dan het recht opeisen, om zelfbepaald selectie te mogen toepassen.

Zelfbeschikking heeft in dit geval niets meer te maken met een kollektieve, politieke en strijd bare eis tegen de integratie/onderwerping aan de heersende machtsverhoudingen; maar ze dient uitsluitend de legitimatie van het individualiseringsproces. En deze individualisering van politieke konflikten maakt ons niet alleen zwak; ze is bovendien a-politiek en maakt, dat we onze idealen vergeten.

In mei '87 hadden we ingebroken in de direktiebunker van de N.S. in Maarsbergen. Onze bedoeling om geheimen m.b.t. oorlogsvoorbereidingen openbaar te maken mislukte, omdat we plotseling gestoord werden door duistere lieden met bivakmutsen en getrokken revolvers. Deze gecamoufleerde supercops lagen al die tijd verscholen in de omgeving. Dit arrestatieteam is vermoedelijk een landelijk opererend team, deels afkomstig uit Den Haag en R'dam. Meer weten we er niet van en tot op heden is nog steeds onduidelijk hoe de aktie is uitgelekt. Na vier dagen werden we met dagvaarding weer vrijgelaten.

Het proces was op 15 sept. '87 in Ureg. Voor aanvang hadden we het direktiekantoor van de N.S. bezet, om nogmaals op zoek te gaan naar de geheimen. Ook zijn er die dag treinen volgekalkt met leuzen en zijn spoorwegovergangen dichtgegooid.

Op het proces zelf eistte de officier van justitie twee maanden onvoorwaardelijk. Het vonnis werd zes weken onvoorwaardelijk. Hiertegen zijn we in beroep gegaan.

De tijd ging voorbij en opeens een oproep om te verschijnen voor het hof in A'dam op 15 juni j.l. Het is nogal vreemd

om na 2 jaar de draad weer op te pakken.

Ditmaal werd er vier weken onvoorwaardelijk tegen ons geëist. Twee weken later volgde de uitspraak. Het Hof vond een onvoorwaardelijke straf gerechtvaardigd maar omdat we geen van allen nog een strafblad hadden, we geen geweld hebben gebruikt tegen personen en we niet uit waren op persoonlijk gewin kregen we twee maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar.

De rechtbank heeft onze dwaling blijkbaar vergeven maar we moeten het niet wagen om nog een keer een bunker of iets dergelijks te kraken, want dan worden we dubbel gepakt. Tijdens de processen hebben we altijd duidelijk gesteld dat de noodzakelijke strijd (niet alleen de antimilitaristische), ondanks bedreigingen van vrijheidsberovingen e.d., door zal gaan. Ook na dit definitieve vonnis blijft dit van kracht.

PROCESVERKLARING

strijdbare groeten van de zeven van Maarsbergen.

Op 11 mei van dit jaar is door 53 mensen uit Zwitserland, de B.R.D., Nederland en Denemarken het Direktorat-Generaal van de Europese Kommissie voor Industriële Samenwerking in Brussel bezet geweest. Deze bezetting was mede een solidariteitsaktie met de hongerstakingen uit de RAF en het Verzet in de B.R.D., waarbij zich ook vele andere gevangenen hadden aangesloten. Deze hongerstaking, die meer dan 100 dagen is gevoerd, gebeurde onder de eis tot afschaffing van isolatiefolter, de eis voor samenvoeging van de politieke gevangenen in kollektieven en de eis tot vrije informatie en kommunikatie.

Deze vreedzame bezetting vond plaats in een kommissie van de E.E.G. en op dat nivo is ook de beslissing gevallen m.b.t. de bezetting. Dit resulteerde tot het inzetten van de speciale Anti-Terror-Eenheid. Met een enorme politiemacht werden de bezettersters hardhandig, met veel geweld, het gebouw uitgesleurd. Voor, tijdens en na de arrestaties zijn deze mensen met bruto geweld en intimidatie geconfronteerd geweest.

Deze aktie werd gemakshalve door de Belgische justitie vertaald in een 'gewapende gijzeling', van dit laatste was overduidelijk geen sprake, maar op deze manier werd geprobeerd het gewelddadige optreden te legitimeren.

Duidelijke konklusies van dit gebeuren zijn:

Ten eerste, dat bij dit optreden internationaal samengewekt is. Mensen die vanuit Nederland vertrokken, stonden onder voortdurende observatie.

Ten tweede, dat achter het hele optreden een duidelijke strategie steekt, nl. enerzijds het registreren van iedereen die op de een of andere manier betrokken is geweest bij de bezetting. Anderzijds het intimideren en desoriënteren door het zonder reden aanhouden en mishandelen van mensen.

Dit internationale politieoptreden is duidelijk een gevolg van de vrnl. de laatste jaren gevoerde geheime overleggen tussen de departementen van justitie van de verschillende E.E.G.-lidstaten. Het zogeheten TREVI-overleg is zo'n overleg. Dit is een bijeenkomst van hoge justitie- en politiefunctionarissen. Zij houden zich ondermeer bezig met de verandering van de wet t.a.v. grensoverschrijdende politietaken, met de internationalisering van de 'verboden vereniging' (art.140 in Nederland, art. 129A in Duitsland), legitimatieplicht, enz.

Een ander internationaal geheim overleg is het Schengen-akkoord (genoemd naar een plaatsje in Luxemburg). Een overleg betreffende personenverkeer, politie en veiligheid. Hierin wordt o.a. de legitimatieplicht verder aangescherpt en bevoegdheden van politie bij straatcontroles worden verder verruimd. Met een internationaal controlesysteem, het S.I.S., kunnen ondermeer gegevens over personen die tot ongewenst vreemdeling zijn verklaard, opgeslagen worden. Voor vluchtelingen en mensen die asiel zoeken is het Schengen-akkoord een overeenkomst waardoor het haast onmogelijk gemaakt wordt om asiel aan te vragen. Maar ook in het S.I.S. is natuurlijk veel meer op te slaan: denk hierbij maar aan de CRI- en INTERPOLbestanden.

Juist vanwege het streven naar een open Europese binnenmarkt, worden deze overleggen gevoerd. Een van de doelstellingen is het gelijkschakelen van de justitiële wetgeving van de verschillende landen. Een gevolg is dat de bewegingsvrijheid van het individu aanzienlijk ingeperkt wordt. Speciale aandacht hebben vooral die groepen mensen, die niet in het heesende systeem passen, b.v. vluchtelingen, mensen die zich tegen diverse maatschappelijke misstanden verzetten, ect. Een vaak toegepast instrument is de kriminalisering.

Hier in Nederland zijn wat dat betreft voorbeelden te over. Bijv. art.140, uit de kast gehaald na de ontruiming van een groot woon-werkpand in Nijmegen, de Mariënburcht. En recentelijk bij de aanhouding van ruim 40 anti-militaristen in Vierhouten.

Met art. 140 wordt bedoeld: "Deelneming aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven." Voor een organisatie diende wel continuïteit bewezen te worden. Het Hof in Arnhem had hiervoor de volgende kromme redenering bedacht: het pand, de Mariënburcht,

zijn de arrestanten dan ook veroordeeld. Daarbij hebben de inlichtingendiensten een grote hoeveelheid informatie verkregen over andere mensen, die al dan niet betrokken waren bij het verzet tegen de ontruiming. Informatievergaring en registratie over en van links-buitenparlementair verzet lijkt het doel van justitie te zijn, zoals al jaren blijkt. Middels registratie wordt getracht elke vorm van politiek verzet de kop in te drukken. Een tendens van de laatste jaren is dan ook dat er meer en meer samengewerkt wordt tussen de verschillende diensten. Daaruit zijn

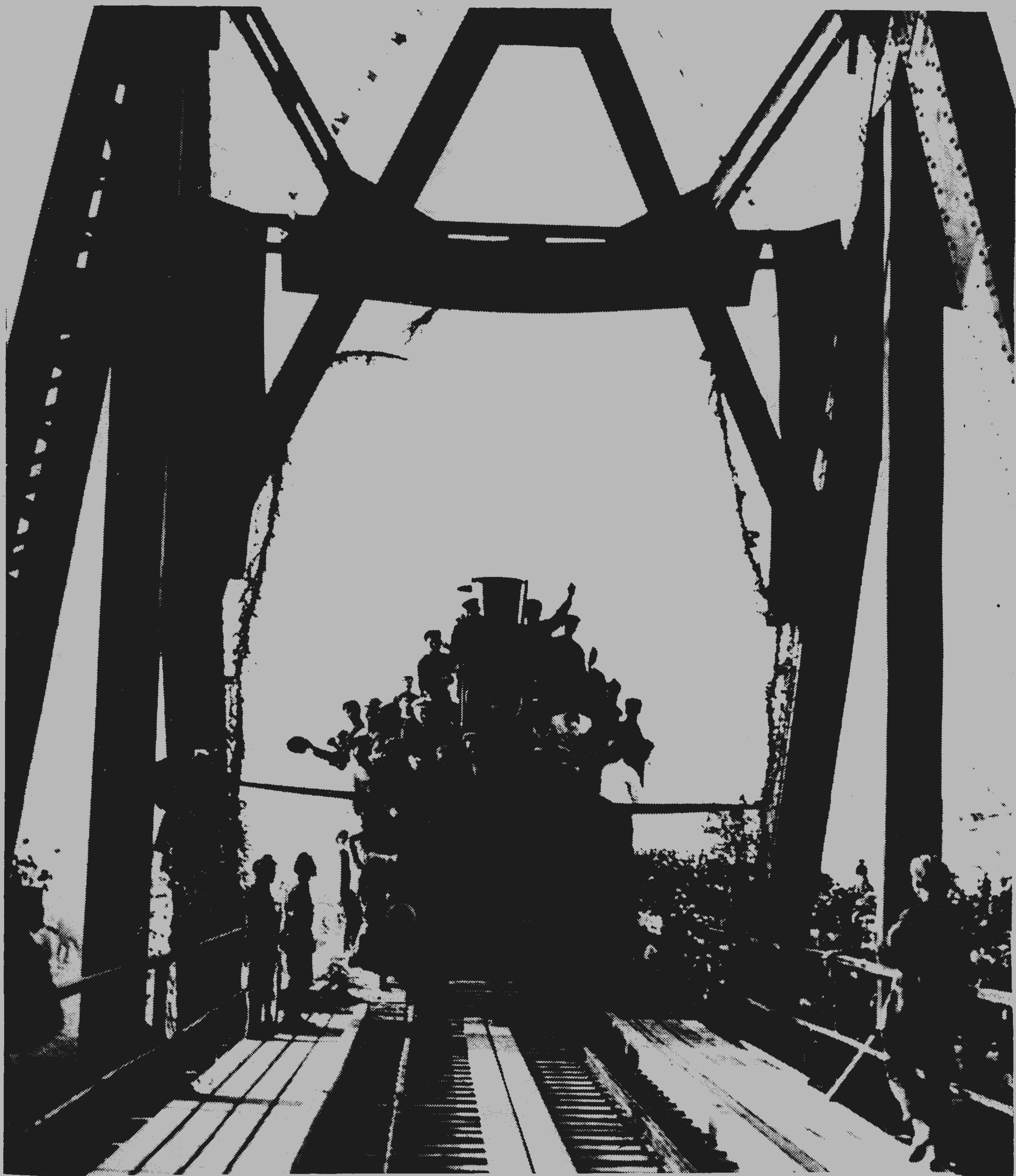
was eigendom van Shell. Het oproepen van verzet tegen de ontruiming gebeurde niet alleen in het kader van de Leegstandswet en de woningnood, maar ook in het kader van verzet tegen apartheid (Shell). En omdat apartheid tot op heden niet afgeschaft is en Shell zich tot op heden niet teruggetrokken heeft uit Zuid-Afrika, werd dan ook aannemelijk geacht dat de organisatievorm continu was. Opvallend is dat het gebruik van art. 140 zich vrnl. richt tegen de ideeën welke mensen hebben en niet zozeer vanwege strafbare feiten die begaan zijn. In het geval van de 8 Nijmeegse krakersters is dit overduidelijk. Duidelijke konklusies bij het gebruik van art. 140 zijn:

Ten eerste, dat mensen, die deel uitmaken van links-buitenparlementair verzet, gekriminaliseerd worden. En, uiteindelijk met het vooruitzicht om lang in de gevangenis terecht komen, ontmoedigd worden om noodzakelijke strijd te voeren. Zelfs al wordt deze strijd gevoerd zonder dat er strafbare feiten gepleegd worden. Ten tweede, bij de Mariënburcht werd gekriminaliseerd door het grootschalige vooronderzoek van de politie-inlichtingendiensten. Deze gluurders hebben telefoons afgetapt, informanten gebruikt, foto's gemaakt, enz. Op grond van deze bewijsvoering'

landelijke observatie- en arrestatie teams ontstaan. Deze teams worden angstvallig verborgen gehouden en zelfs na kamervragen komt er met veel moeite nog maar heel weinig informatie vrij. Zonder controle zijn deze teams actief in het hele land.

In mei 1987 werden wij door zo'n team gestoord op het moment dat wij op zoek waren naar informatie over oorlogsvoorbereidingen van de Nederlandse Spoorwegen. Dit alles gebeurde bij de direktiebunker in Maarsbergen.

Tijdens het proces in september '87 in Utrecht hebben wij uitvoerig verklaard wat onze ideeën waren m.b.t. deze aktie. Op grond hiervan zijn we veroordeeld door de rechtbank tot zes weken onvoorwaardelijk. Tegen dit, ons inziens, absurde vonnis zijn we in beroep gegaan. Wij willen nogmaals duidelijk stellen dat we deze aktie legitiem vinden. Geheimen dienen voor iedereen openbaar te zijn vanwege het simpele feit dat uiteindelijk iedereen gekonfronteerd zal worden met een evt. oorlog.

De Officier van Justitie, Kruyer, vertaalde onze aktie wel heel typerend: Aan ieder principe hangt een prijskaartje, hoewel de ideeën nobel zijn, moeten de konsekwenties gedragen worden. Hier maakte zij wel heel duidelijk dat wij alleen op grond van onze ideeën veroordeeld zijn. Duidelijke konklusies bij deze uitspraak zijn:

Ten eerste, dat onze legitieme daad gekriminaliseerd wordt. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat ook hier sprake is geweest van veelvuldige observatie en registratie. Ten tweede, dat wijzelf niet ter verantwoording geroepen moeten worden,

maar juist de direktie van de N.S. en de nederlandse staat, die vanwege deze geheimzinnige oorlogsvoorbereidingen de maatschappelijke orde ontwrichten.

Dit systeem kan geen openbaarheid verdragen. Democratische controle is een farce. Wat overblijft is het systeem zoveel mogelijk frustreren door het verzet tegen dit systeem door te laten gaan.

Ondanks dat links-buitenparlementair verzet meer en meer gekonfronteerd wordt met kriminalisering, vrijheidsberoving en repressie. In het kader van europa '92 zal de door ons geschetste ontwikkelingen

verder aangescherpt worden. De in dit verband toenemende repressie door ondermeer politie-inlichtingendiensten en de hiermee toenemende beperking van de rechten van het individu moeten gestopt worden.

In dit proces gebeurt hetzelfde als in de hiervoor door ons geschetste ontwikkelingen. Wij worden veroordeeld op grond van onze politieke ideeën.

Wij blijven vinden dat informatie, die iedereen aangaat, openbaar, dus niet geheim moet zijn.

Vrijspraak lijkt ons dan ook de enige reële mogelijkheid.

SHELL DE WERELD AF !!!!!

HET ZOMERVERHAAL VAN DE MAKERS
VAN HET BOMMETJE

In de NN 32 stond bij de (hopeloos slecht geciteerde) persverklaring van 'de reclamemakers van Shell' een "nagekomen Bericht". We waren daar aardig mee in onze sas. De informatie van dat bericht verschaft ons namelijk de mogelijkheid een wat breder zicht op de afloop van onze aktie te krijgen. Een zicht waar anderen misschien ook iets aan hebben.

Dat de aktie mislukt was, was ons snel duidelijk. Het pompstation bleek immers klanten nog vriendelijk van benzine te voorzien. Voor ons was alleen een raadsel waarom de pomp onder het geweld van onze 10-literbom niet afgebrand was. We konden niet geloven dat het ontstekingsmechanisme niet gefunctioneerd zou hebben. Het bericht in de NN maakte ons duidelijk dat het inderdaad niet aan de bomgelegen heeft. Die is afgegaan.

Daartegenover komt de NN weer met de informatie dat de bom 's middags afgegaan is en niet 's nachts. We weten niet hoe de NN aan deze waardevolle informatie komt, maar dat de bom 's middags afgegaan is kán haast niet. De informatie die de NN hier gekregen heeft berust of op pure misleiding (door de Shell), of het is een misverstand.

Het tijdstip dat de NN noemt is in ieder geval juist. Hij was op kwart voor vier ingesteld. Een reden te meer waarom we denken dat hij 's nachts is afgegaan. Immers één keer het contact overslaan lijkt ons onwaarschijnlijk. Maar: "waarom is de pomp dan toch niet afgebrand als de bom feilloos gewerkt heeft?"

Ons inziens is dat te wijten geweest aan de scherpe bewaking. Deze was het gevolg van de actie van de groep 'Groetjes van Max', die twee weken voor onze aktie plaatsvond bij (o.a.) dit Shell-station. Een gat in het hek dat sinds jaar en dag toegang verschaft had tot de achterkant van het pompstation (en ook ons toegang had moeten verschaffen werd door de Shell konform de spreuk "Als het kalf verdronken is dempt men de put" weer dichtgeregend na de aktie.

De bewaking van de Shellpomp richtte zich voortaan op dat gat. Het hek, en speciaal dus dat gat, en de bosjes waaraan dat hek ligt werden vanaf die tijd bij de bewakingsrondes met zaklampen gecontroleerd. Daarbij alleen bleef het echter niet. De bewakingsauto werd ongeveer 50 meter naast het pompstation zeer verdekt in de bosjes geparkeerd. Na controle van hek, gat, bosjes en benzineslangen ging men

muisstil in de auto zitten. Na een half uur vertrokken ze dan weer vanuit hun valstrik.

Wat wij nu gedaan hebben is, nadat de bewaking vertrokken was, dat gat, wat zorgvuldig dichtgeregend was, weer openknippen, onze bom plaatsen (op het dak) -hij was op 35 minuten ingesteld- en vertrekken.

Hoe wij de zaak ook keren of draaien, we begrijpen niet waarom de bom, wanneer hij 's middags pas afgegaan zou zijn, 's ochtends niet gevonden is. Het hek was tenslotte weer opengeknipt. Een zorgvuldige bewaking die zich zelfs speciaal op dat gat richtte kan dat niet over het hoofd zien. Het snelle blussen (de brandsporen zijn ook zeer gering) bevestigt ook min of meer dat de bewaking kort na ons vertrek weer een controle heeft uitgevoerd en de bom of de pas ontstane brand ontdekt heeft. Veel tijd hadden ze in ieder geval niet.

Een reden voor de Shell om te verheimelijken dat de bom 's nachts is afgegaan, is natuurlijk gelegen in het feit dat (met name) verscherpte controles de bedoeling hadden mensen te pakken. Met zo'n strategie is het beter je als Shell van de domme te houden, en zgn. een kwieke werknemer in dienst te hebben die in werktijd in een handomdraai een beginnend brandje blust, dan te moeten toegeven dat je om het half uur bewaking langsstuurt (die dan toch nog min of meer met lege handen achterblijft).

Maar gesteld dat ons tijdsklokje toch één keer het kontaktje overgeslagen heeft en 's middags i.p.v. 's nachts is afgegaan, dan zijn ze bij Shell nog dommer dan je zou verwachten. Dan hebben ze namelijk 's ochtends het gat gevonden (of niet, kan ook, dat is nog dommer), en hebben ze vervolgens zielsgelukkig gekonstateerd dat vultanks en slangen er nog hetzelfde bijlagen en zijn overgegaan tot de orde van de dag zonder verder te zoeken. (Maar dit is een samenloop van omstandigheden, onzorgvuldigheden en onmogelijkheden die zo goed als ondenkbaar is.)

Voor ons is dus het meest waarschijnlijk dat de bom 's nachts is afgegaan en dat de bewaking er dichtbij was. Is hij onverhoopt toch 's middags afgegaan kan iedereen zelf konklusies trekken m.b.t. de bewaking.

Belangrijk is dat Shell niet in de gelegenheid gesteld mag worden te verheimelijken hoe ze zich hun nachtelijke bewaking voorstellen. Je kunt beter met deze kennis op pad gaan dan zonder, dachten we.

En één pomp twee keer pakken behoort niet tot de mogelijkheden.
AMANDLA.

UITNODIGING VOOR EEN ANTI-NUCLEAIRE ZOMER TEGEN DE NAVO-F16 BASIS IN AANBOUW OP ISOLA CAPO RIZUTTI

In Berlijn september 1988, tijdens de strijd tegen IMF en de Wereldbank, hebben we de mogelijkheid gehad elkaar te ontmoeten en om ervaringen van de radicale beweging in Europa uit te wisselen.

Deze ontmoeting was niet toevallig. De twee belangrijkste factoren die meespeelden waren:

1. de internationale campagne tegen de IMF en de Wereldbank
2. de algehele en directe betrokkenheid bij de akties.

Daarom nodigen we jullie uit om mee te doen aan de aktieweek tegen de installatie van de gevechtsvliegtuigen F16 van de NAVO op het vliegveld S. Anna van Isola Capo Rizzuto: om samen te strijden tegen de NAVO, waar we allemaal mee te maken hebben en om ervaringen uit te wisselen van de verschillende radicale bewegingen in Europa. Wij stellen discussies over de volgende punten voor:

den, zodat iedereen, in een groep of individueel, video's performances, voorstellingen, tentoonstellingen, e.d. kan laten zien.

Wie geïnteresseerd is, kan dat van tevoren melden en meedoen aan de organisatie van de avonden zelf.

Zoals jullie je kunnen voorstellen, zal de taal een van de problemen zijn, daarom sporen we vooral de mensen die meerdere talen spreken aan om te komen.

AKTIEKAMP TEGEN DE F16-NAVO:
29 juli/6 AUGUSTUS. ISOLA CAPO RIZZUTO (regio Catanzaro-provincie Calabria).

PROGRAMMA:

- 29 en 30 Juli: het aankomen en plaatsnemen op de kamping
- 30 Juli om 20.30: In de plenumvergadering maken we kennis met alle deelnemers en zal er een inleiding gegeven worden over de strijd tegen de F16 basis en

de militarisering van Zuid-Italië.

- 31 Juli/5 Augustus: akties en propaganda, onder andere, het blokkeren van de bouwwerkzaamheden aan de basis.

- 6 Augustus Hiroshima day: demo tegen de F16 en na afloop een open vergadering op het plein.

- Alle avonden vanaf 21.00 uur: vinden er op het plein in het dorp, discussies, spektakel en ontmoetingen tussen de verschillende Europese activisten plaats.

- Het aktiekamp draait ook volgens het principe van zelfbeheer, d.w.z. dat het programma, en de variatie daarin, beslist wordt in de dagelijkse vergadering van het kamp.

De kamping ligt aan de Ionische Zee, een schone zee tussen bergkammen van leem en mediterraan kreupelhout, verzonken in de kleur

en de geur van Calabria. Tussen eerlijke en openhartige mensen, die in de jaren '50-'70 zijn begonnen met de landbezettingen, en nu in opstand komen tegen het onteigenen van hetzelfde land, dat de NAVO als militaire basis wil gaan gebruiken.

HOE KAN JE ER KOMEN ?

Met de auto of de motor: snelweg A1-A2 (del sole) vanaf de grens naar Torino, Milano, Bologna, Firenze, Roma, Caserta Nord, Salerno richting Reggio Calabria, tot de eerste afslag van Cosenza, daarna richting Sila-Crotone; als je in Crotone aankomt nog 14 km naar 't Zuiden (Catanzaro). Je rijdt dan langs de bouw van de F16 basis en komt in capo Rizzuto aan. In het dorp vind je dan de aanwijzingen naar de San Paolo kamping.

Met de trein: vanaf de grens neem je een trein richting Reggio Calabria of Catania-Siracusa-Palermo: overstappen in Lamezia Terme en daar neem je de stoptrein richting Catanzaro-Taranto, vervolgens uitstappen in Capo Rizzuto.

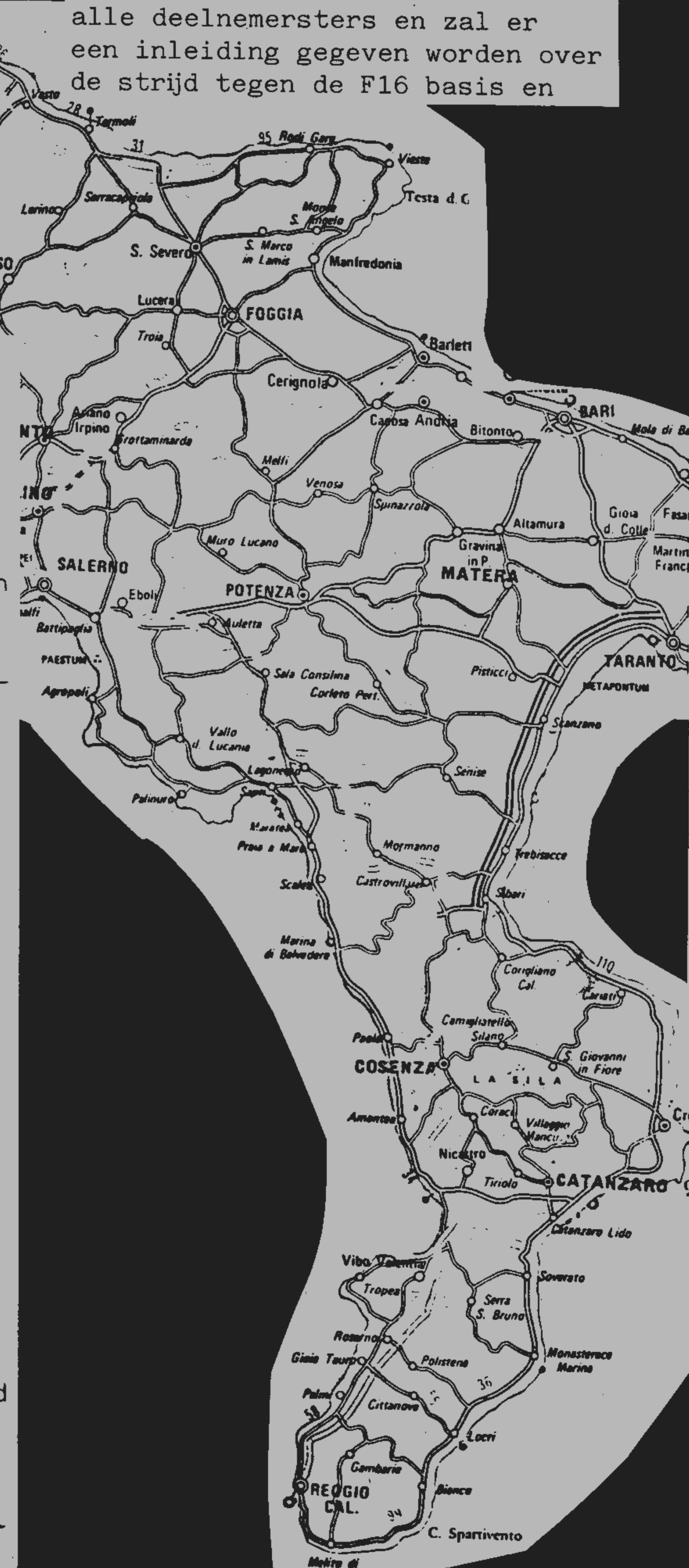
1. De boycot-campagne tegen Israel en Z. Afrika: internationalistische solidariteitsprojekten met het palestijnse volk, het volk van Azania en van Midden-Amerika, met in het bijzonder meer aandacht voor de realisering van nieuwe samenwerkingsprojekten. En over de samenwerking van de akties tegen de schulden van de derde wereldlanden, de multinationals, de IMF-WB.

2. Het probleem van de repressie en dat van de gevangenis in Europa, het vooruitzicht van de gezamenlijke strijd met het oog op de integratie van de onderdrukingspolitiek van de verschillende landen na 1992.

3. Het uitwisselen van ervaringen in het kader van de vrouwenstrijd van de Europese vrouwenbeweging.

Het aktiekamp bevindt zich op de kamping San Paolo. Het kost ongeveer 9 piek p.p. per nacht en iedereen moet voor haar/zijn eigen slaappullen zorgen (tent, slaapzak e.d.). De keuken draait volgens het principe van zelfbeheer en er zullen groepen gevormd worden, die om de beurt voor geld inzamelen, boodschappen, afwas en zo zullen zorgen.

De avonden op het plein van het dorp kunnen ook door de deelnemers zelf georganiseerd wor-

COORDINAMENTO NAZIONALE ANTI-IMPERIALISTA ANTI NUCLEARE

Voor deelname en informatie:

- Radio Onda Rossa- via dei Volsci, 56-Roma 06- 491750
- Radio Sherwood- Vicolo Ponte Corvo, 1- Padova 049-8752129

INFO OVER CHRISTOPH VON HÖREN

Op 15-6 is Christoph aan een long geopereerd. Daarna heeft hij ter stabilisering van z'n toestand nogmaals meerdere infusen gekregen die op maandag 19-6 losgekoppeld zijn en vanaf die dag moest hij ook weer van de intensive care naar een gewone afdeling.

Het gaat met Christoph zoals je van de omstandigheden kunt verwachten, hij hoest veel en heeft daarbij erge pijn; de artsen zeggen dat dit normaal is en noodzakelijk, want hij moet veel slijm uithoesten. Christoph krijgt pijnstillers, zodat hij diep kan doorademen zonder pijn, dat is erg belangrijk om bv. een longontsteking te voorkomen.

Voor de operatie werd gezegd, de operatie was de enigste mogelijkheid de steeds terugkerende inzinkingen (spontaan ingeklapte long) onder controle te krijgen en na de operatie zou de behandeling afgelopen zijn.

Nu ziet het er echter al weer heel anders uit. De longarts uit Hemer, die ook de operatie heeft gedaan, stelt nu dat Christoph longemphyseem heeft. Dit is een longziekte, die vaak voorkomt bij oude mensen; Het is overdreven grote zwelling van de longen, vele longblaasjes vormen samen een grote longblaas, waardoor het oppervlak van de longblaasjes veel kleiner is als normaal en de beroefene heeft een sterk verminderde gasuitwisseling en heeft daardoor chronisch zuurstof tekort. De ziekte is ongeneselijk. En zoals normaal is weer eens veel onduidelijk. Bv. of het voor de operatie al duidelijk was, dat Christoph deze ziekte heeft, want er was al-

tijd slechts sprake van Pneumothorax en dat betekent niet automatisch dat je ook longemphyseem hebt.

Het wordt opnieuw de vraag wat de betekenis van de operatie is geweest want zoals de arts nu ook bevestigd heeft, is de operatie namelijk geen garantie dat het inklappen van de long niet opnieuw gebeurt. Bij de operatie heeft hij een stuk van de long van Christoph weggesneden (ongeveer 5 cm doorsnede). Wij kunnen er nu nog niet veel meer over zeggen. Wij moeten het eerst zien op te lossen met deze longarts uit Hemer en met de vertrouwensarts, die tenslotte de röntgenfoto's heeft bekeken en zich ook voor de operatie heeft uitgesproken. Feit is in ieder geval, dat men op röntgenfoto's natuurlijk niet alles herkennen kan, er zijn andere onderzoeken noodzakelijk om een juiste diagnose te stellen.

Longemphyseem staat in ieder geval in verband met de Bechterew dat kan iedere leek verzinnen. Alleen door de slechte houding, het steeds krommer worden van de wervelkolom, wordt een normale diepe ademhaling natuurlijk steeds onmogelijker en longemphyseem zal zich met het voortschrijden van de Bechterew ook verder verergeren.

Wij hebben er echt onze neus van vol. Christoph moet onmiddellijk eruit. Men mag echt niets meer geloven, van wat deze "artsen" zeggen, dat is nu wel duidelijk geworden. Volgende week is het TBC en die week erop mischien wel longkanker.....

CHRISTOPH MOET ERUIT - NU ONMIDDELIJK !!!!!

SCHELUW

blad voor potten en flikkers

"De lay-out lijkt op die van De Zwarte" ! Een reactie tijdens de jaarlijkse homoreunie in Haarlem bij het zien van het Nulnummer van SCHELUW. Ik weet niet of ik dit als een compliment of een regelrechte afgang moet zien. Laten we het maar bij het laatste houden.

De initiatiefgroep vond dat er op het gebied van de homobladen veel te weinig verschijnt wat ons bevalt. De Gay-krant als Telegraaf in homeland, de Homologie en Lust&Gratie voor de goed geschoolde homosueel, de Sek voor het COC vakbondsnieuws, om maar te zwijgen over andere pulp.

Voor potten is het helemaal schrijnend: bladen zeggen voor de gehele

homoseksuele goegemeente te schrijven: in 99 van de 100 gevallen blijken dat mannen te zijn.

Nee, niet echt om hollend naar de boekhandel te gaan als de uitkering binnen is.

Wij, de potten en flikkers die Scheluw maken, willen niet alleen op onze homoseksualiteit vastgepind worden. Dat riekt naar zelfonderdrukking en daar is geen lol aan te beleven. En we willen juist meer gaan lachen.

Scheluw wil iets laten zien van ons leven, van politiek tot en met cultureel, van bloedserius tot lachwekend. En natuurlijk zelfkritiek. In het Nulnummer o.a. artikelen over Haarlem en "DOE NORMAAL", flikkers en donorschap, adoptie, kontaktad-

vertenties en onderzoek, de internationale vrouwenweek. Verder verhalen en gedichten en veel fotowerk.

De waarschijnlijk op één hand te tellen potten en flikkers die De Zwarte lezen wil ik nog laten weten dat bijdragen in de vorm van artikelen, verhalen, gedichten, foto's en tekeningen gestuurd kunnen worden naar: Pomona 340 6708 CM Wageningen. En dat SCHELUW te koop is bij een goeie boekhandel of door overmaking van f 7,50 (inkl.porto) op postgiro 3290240 tnv Kliesjee, Arnhem ovv Scheluw nr. 0.

groet, rop.

CENSUUR IN INDONESIË

Op 9 juni 1988 wordt in Jakarta de voorstelling "Tahanan" (gevangene) opgevoerd. Buiten staat een arme student boeken te verkopen. Na enige tijd wordt de verkoper opgepakt en de student politikologie wordt afgevoerd naar het distriktskantoor van het leger. Zestien boeken van Pramoedya Ananta Toer worden in beslag genomen. Vervolgens wordt de kamer van de student, Bambang Subono is zijn naam, doorzocht en er wordt een briefje gevonden waarin

hij eraan wordt herinnerd dat een boek van Maxim Gorki terug naar de universiteits bibliotheek moet. Dit boek had hij uitgeleend aan een mede-student. Die wordt dan ook opgepakt, op 20 juni 1988. De mede-student heet Bambang Isti Nugroho, hij werkt op het lab. van de universiteit. Als zijn familie hem na twee dagen tien minuten mag zien kan hij niet spreken vanwege de mishandelingen. Isti wordt in september verplaatst naar de Wirogunan gevangenis in Jokjakarta. Op 30 sept. klaagt

zijn advocaat dat hij zijn cliënt niet mag zien, hoewel dat volgens de wet is toegestaan tijdens onderzakingen. In oktober vragen de Moslimleider Mangunwijaya, Jusuf Hasyim en prof. Kuntowijoyo om vrijlating van Isti omdat hij de enige kostwinner van de familie is. De rechter negeerde het verzoek.

De aanklacht tegen Isti was eerst alleen dat hij boeken van P.A. Toer bezat, later werd dat gewijzigd in een aanklacht wegens het leiden van een studiegroepje over literatuur. Toch bleven ook de boeken een verzwarende omstandigheid, enkele weken voor het proces verklaarde de openbare aanklager dat er maar liefst 80 boeken bij Isti waren gevonden die "dropen van het kommunisme", en verder onthulde de vent dat Isti "uit een vieze omgeving komt" en dat is Indonesië om te zeggen dat zijn familieleden lid waren geweest van de kommunistiese, of daaraan verwante partijen. En dat is in het Indonesia van nu even erg als in het Duitsland van Hitler.

Na ongeveer een jaar voorarrest begonnen in mei 1989 de rechtzittingen.

Tijdens het proces verdedigde Isti zich met de verklaring dat hij niet kon inzien wat er voor kommunisties aan de boeken van P.A. Toer kleefde en dat de studie groep gewoon voor intellectuele uitwisseling was bedoeld. Gelukkig werd het proces bijgewoond door een paar honderd studenten die hun mond niet beleefd dicht hielden, maar die duidelijk achter Isti stonden zodat de rechter steeds moest dreigen met ontruiming van de zaal.

Een paar dagen later begon het proces tegen Bambang Subono de boekenverkoper. Hoewel het bijna niet doorging toen veiligheidstroepen probeerden te verhinderen dat studenten een brochure over de zaak konden verspreiden. Het is een uitgave van het studenten front (oftewel Front Mahasiswa) De beschuldigingen tegen Subono koncentrerden zich op staatsondermijnende activiteiten die vanaf 1981 plaats zouden hebben gevonden. Subono ontkende het verkopen van de boeken niet, hij had het gedaan om aan geld te komen. Verder kon hij niet inzien hoe de boeken het Marxisme zouden propagieren.

In Indonesia is er een grote vrijheid van handelen voor het Westerse bedrijfsleven, behalve in de informatieve sector. Ook Nederlandse boeken worden verboden. Een slechte zaak voor deze sektor. Toch wordt er niet gereageerd op dit soort walgelijke praktijken Vreemd.

VREDESVOETTOCHTEN

6 augustus

vertrekt vanaf de Florenade in België een vredesmars langs militaire misvattingen zoals o.a. Casteau en Mol. Er kan al een week van te voren verzameld worden en het kamp zal tot na 9 augustus (einde voettocht) voortduren.

9 augustus

vertrekt vanaf de Florenade een andere voettocht richting Egypte. Ongeveer 20 km per dag en langs exclusief voor voet en fietsen begaanbare paden. Het aantal lopers is inmiddels vier en een ezel. De route die we lopen zal waarschijnlijk afhangen van de noodzaak tot werken onderweg. Hij of zij zal grofweg over Frankrijk, Noord Italië, een boot en dan Griekenland lo-

pen. We zijn nog op zoek naar kaarten van mooie wandelroutes in deze landen. Dus als iemand nog een leuk routetje heeft liggen die we kunnen kopiëren, bel dan even. We zullen onderweg de Schengen Trevi en andere één-Europa computersnuffjes niet uit de weg gaan en genadeloos de gegevens van Nononono in laten voeren.

De Florenade is te vinden aan de Route Charlemagne 5526 in Florennes (Rosee) tel. 082/688862 en voor Egypte is het tel. nr. 010/4770148

Als je later gedeeltelijk wilt lopen kan je via Woensdrecht uitvinden waar we wanneer zijn. 01646-15183

AMSTERDAM

DINSDAG 11 juli. VROUWENDEMONSTRATIE
"VOOR ERKENNING SEXUEEL GEWELD ALS
GROND VOOR POLITIEK ASIEL". OM 11.00
uur VERZAMELEN BIJ DE DOKWERKER. Zie
ook pag. 3 van deze Zwarte.

RUIGOORD

INTERNATIONALE VROUWENWEEK. VRIJDAG
7 HET THEMA POTTENSTRIJD
ZATERDAG 8 HET THEMA VROUWEN IN DE
PSYCHIATRIE
ZONDAG 9 HET THEMA VROUWEN IN DE BAJES
MAANDAG 10 OP DEZE LAATSTE DAG WORDT
HET GEHEEL GEEVALUEERD.

AMSTERDAM

VIDEO "MASSAPROCES TEGEN DE REVOLU-
TIONAIRE ORGANISATIE DEV SOL IN TUR-
KIJE". DUITSE ADVOKATEN (m/v) OP BE-
ZOEK IN TURKIJE EIND '88. TURKSE TAAL
MET DUITSE ONDERTITELING. VERDER VIDEO
VAN 12 JUNI MET INTERVIEWS VAN FAMI-
LIELEDEN VAN STRIJDENDE GEVANGENEN
IN DE BRD.
DEZE VIDEO'S ZIJN TE ZIEN: MAANDAG
10 om 16.00 uur IN DE HARDE KERN,
KINKERSTRAAT 48 en om 22.30 uur IN
VRANKRIJK, SPUISTRAAT 216.
DINSDAG 11 IN DE MOLLI, VAN OSTADE-
STRAAT 55 om 20.30 uur.
DONDERDAG 13 om 20.30 uur IN DE 1e
HULP, 1e OOSTERPARKSTRAAT 218.
VRIJDAG 14 om 21.30 uur IN DE BIN-
NENPRET, 1e SCHINKELSTRAAT 14.

STOP CITYVORMING

Allen, die in beton kunnen
leven,
noem mij je naam en je stad,
toon mij je plannen die zijn
neergeschreven
in staal en steen, in glas
helder en mat.

Ik wil een nieuwe wereld
bouwen,
een wereld zonder onwillig
kapitaal:
bevrijding uit de stalen
klauwen
van bureaucraten & de macht
multinationaal.

Ik wil geen betonnen
vergezichten
maar zelfbeschikking over
lijf en leven
ik wil het verzet mijn adem
geven
en niet langer voor mijn
angsten zwichten

Geen ontruiming Stadhouders-
kade 82-83
Geen ontruiming Tesselschade-
straat 7-9
Geen ontruiming Reguliers-
gracht 27

AMSTERDAM

VRANKRIJK, SPUISTRAAT 216
DONDERDAG 13 om 21.30 uur de film
"BLOED VAN DE CONDOR". OVER BEVOL-
KINGSKONTROLE (GEDWONGEN STERILISA-
TIE) BIJ QUECHUA-VROUWEN. TOEGANG
3 PIEK.

DEN HAAG

FILMHUIS EISENSTEIN, BUITENOM 213
DINSDAG 11 21.00 uur VIDEO "DER
HIMMEL UBER BERLIN"
WOENSDAG 12 21.00 uur f5,- FILM
"DU MICH AUCH"
DONDERDAG 13 juli 21.00 uur VIDEO
"ANITA, TANZE DES LASTERS"
BOVENSTAANDE FILM EN VIDEO'S STAAN
IN HET TEKEN VAN BERLIJN, DE VOLGEN-
DE VIDEO'S STAAN IN HET TEKEN VAN
WENEN.
DINSDAG 18 21.00 uur VIDEO "THE
NIGHTPORTER"
WOENSDAG 19 21.00 uur VIDEO "THE
THIRD MAN"
DONDERDAG 20 21.00 uur VIDEO "AMA-
DEUS"
VERDER IS ER GEDURENDE DE MAAND
JULI EEN EXPOSITIE VAN SCHILDERIJEN
GEMAAKT DOOR KARIN VAN HAASTEREN
IN DE FILMZAAL. HET THEMA IS "DE
WELLUST VAN DE EEN TEGENOVER DE WAL-
GING VAN DE ANDER. EEN OPBLAASPOP
OF EEN HOER; DE VROUW ALS OBJEKT.

NIJMEGEN

ONDERBROEK, 2e WAALSTRAAT 19
ZATERDAG 8 23.30 uur f4,- DE BELGI-
SCHE GROEP 'AXEL'

Zusammen
kommen